ВОЛОДИМИР
МАТВІЄНКО

Творіть Україну

КИЇВ НАУКОВА ДУМКА 2017

УДК 82-1

Матвієнко Володимир. Творіть Україну. —
Київ: Наукова думка, 2017. — 000 с.
ISBN 978-966-00-1612-5

Перед читачем нова книга Героя України Володимира Матвієнка. У цій збірці вміщено майже всі вірші, написані автором за довге творче життя. Тематика його поезій різноманітна, але в ній яскраво вирізняється патріотична тема, любов до України, безмежна відданість їй, впевненість у її перемозі над ворогами і віра у світле майбутнє українського народу.

Володимир Матвієнко — син України, він ніколи не забуває своє поліське коріння і у багатьох віршах оспівує рідне село Білка.

Лірико-патріотична поезія є життєдайним джерелом натхнення автора. Багато його поезій стали популярними піснями.

Автор адресує свою книгу широкому загалу читачів, незалежно від віку та уподобань кожен з них знайде вірш, який припаде до його серця.

ISBN 978-966-00-1612-5

ВІД АВТОРА

Ця поетична збірка — мій доробок, доробок людини, яка любить свій край, свою співучу Україну. Це найповніше видання моїх поетичних творів.

Біографія поета, його життєва мудрість — у його віршах. Джерела моєї поетової любові беруть початок у рідному поліському селі Білка на Житомирщині:

Люблю я поліську природу,
Де ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.

Від роду до роду, із покоління в покоління кожна людина має щось найдорожче, найсвятіше, тобто заповідане. Можливо, то була святиня духовного спадку чи матеріального, як материнська молитва чи вишиті її натрудженими руками рушники або сад, вирощений батьком.

Я — справжній поліщук і на відстані відчуваю дихання лісу, весняні простори білоцвіт-

ного рясту та медові пахощі передосіннього вересу. Ці відчуття залишилися в пам'яті з дитинства, коли по війні підлітком господарював у поліських лісах на Житомирщині: і косив, і худобу випасав, і дрова заготовляв.

Мої вірші — живі свідки пережитого за минулі роки. У них мені чується відлуння тих років і подій, що відбувалися в суспільстві. Дорога — це поклик душі і слова. І так, скажімо, як поїзд прорізається крізь тумани, грозу чи заметілі, так художнє слово проростає крізь буденність, жорству і щоденні турботи. І все ж слово — то людська душа і людська історія.

На все життя закарбувалися в пам'яті дні Великої Вітчизняної. Її навальний початок, коли всі односельці наші втікали до великого лісу — так називали у нас Ушомирські древлянські бори.

Пам'ятаю, мій хрещений батько — дід Лук'ян раптом кинув мене з воза у фосу і сам злетів, наче його вітром здуло. Пізніше я збагнув, що німці розстрілювали біженців з літаків. Отже, перші варварські нальоти ми перебули в лісі, переховуючись у його гущавині. Відтоді ліс для мене — то живий оберіг.

Невдовзі з матір'ю Лукією (в селі її ласкаво називали тітка Луца) ми повернулись додо-

му, і тут знову на нас очікувала трагедія: прийшли німці і мою старшу сестру Єву разом з іншими молодими людьми забрали в Німеччину на роботу. І знову болючі згадки проймають душу: коли везли їх на станцію, щоб відправити до Німеччини, я з сльозами на очах біг слідом аж до Яблунця і повертався звідти убитий горем. Працювала Єва в бауера. На щастя, повернулась, вийшла заміж, народила троє дітей.

Наше село звільняла армія Конєва. Пам'ятаю, як мати виносила воїнам паляничку хліба і гладишку молока. На щастя, німці не встигли спалити нашої домівки, хоч при відступі біля кожної хати стояла каністра бензину, але зайди втікали, навіть забувши про награбоване та одяг.

Після війни в наших краях було розкидано безліч зброї — різних вибухівок, запалів, гранат, снарядів тощо. Одного разу приніс у хату десяток запалів і сховав на піч. Слава Богові, помітив старший товариш і вчасно викинув припасений мною "скарб", а то хату рознесло б. Про всі пригоди повоєнного дитинства годі й розповісти. Єдина втіха, що залишився живим і тепер, у вільну хвилину чи буваючи в рідному селі, з усмішкою й тривогою мимоволі згадую вже далекі дитячі

роки. А від батька залишилась на спогад шкіряна шапка, в якій і закінчив я школу. Будучи підлітком, я вже умів орати, сіяти, дрова рубати, косити, опанував, як кажуть, усе селянське ремесло. Не цурався будь-якої роботи — і, звичайно ж, не лінувався. Ледачих, нікчемних, безтурботних і нині не сприймаю. Вважаю, що від лінощів — всі наші сьогоднішні біди.

Взявши до рук довідник для вступників, я вибрав собі фінансово-економічний інститут. Повчившись кілька років, полюбив економіку. Перша моя бухгалтерська практика — це Хрещатикбуд. Та, окрім того, мене завжди вабили проблеми розвитку промисловості. Я пам'ятаю, в наступні роки ніхто з моїх однокурсників не хотів їхати на практику в Донбас. А я охоче погодився — і поїхав у Маріуполь. Там я виявив, так би мовити, свої здібності й розуміння фінансових та економічних проблем, і керівники банку дали телеграму в інститут, аби по закінченні мене направили на роботу в Маріуполь.

Так воно і сталось. У цьому південному місті я зустрів свою майбутню дружину, одержав свою першу квартиру. Невдовзі мене запросили читати лекції на курси підвищення кваліфікації (читав статистику, економіку). До речі,

моя педагогічна робота продовжувалась і в наступні роки. Не було такого навчального закладу в Маріуполі, а потім у Донецьку, в Артемівську, де б я не читав лекції. Три роки я пробув у Маріуполі, потім мене запросили в Донецьк, після чого 4 роки життя в Артемівську, в Дніпрі. До Києва ще було далеко, та я й не поривався в столицю, знаючи, що фахівці потрібні всюди.

Очолював бюджетні комісії Артемівської, Донецької, Дніпропетровської міських рад народних депутатів. В цих регіонах велось масштабне будівництво і фінансова підтримка цієї галузі мала велике значення.

Водночас я читав лекції в інститутах, без відриву від виробництва закінчив аспірантуру, захистив дисертацію, здобувши звання кандидата економічних наук. Разом з тим опановував обчислювальну техніку.

По суті, моє життя, набутий досвід — це щоденна практика, без чого я не мислю справжнього фахівця у будь-якій сфері. Теорія без практики нічого не варта, і ми в цьому неодноразово пересвідчувалися. На жаль, не завжди у нашій щоденній роботі ми пам’ятаємо попередні уроки, набутий досвід, а звідси — і помилки, і втрати.

Поетична творчість розкрила мені світ, в якому ми живемо. Слова поета западають

у свідомість, формують людську філософію, спрямовану на добро.

З досвіду прожитих років можу сказати, що витоки поезії — у місці народження її автора, це засвідчують вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Володимира Сосюри, Павла Тичини, Максима Рильського та багатьох українських поетів. Любов до рідної землі, до свого краю завжди поєднана з любов'ю до материнської мови, до її колискової пісні. Звідти й нині беруть початок струмочки моїх думок та пісень:

Я чую мелодію слова,
Що наче віщує погоду, —
То пісня моя колискова,
Що лине від роду до роду.
Домівка і сад, і діброва,
І материн голос у цвіті —
То пісня моя колискова,
Моя наймиліша у світі.

Поетична творчість стала для мене потребою життя, моїм Всесвітом.

Перечитуючи вірші українських поетів чи слухаючи пісні у виконанні кращих співаків, ще раз переконуюся, що кожен має своє глибоко національне чудове звучання, а разом вони складають історичний літопис народу.

Протягом багатьох століть український народ боровся за незалежність рідної країни. У цій боротьбі народжувалися пісні мужності, патріотизму, козацької доблесті. Особисто пишаюсь тим, що сьогодні для воїнів АТО — мужніх героїв України, її справжніх патріотів — лунають й мої лірико-патріотичні пісні. Сучасним українським героям, які щохвилини ризикують своїм життям заради захисту нашої країни, я присвятив патріотичну пісню "Повертайтесь живими з війни":

Повертайтесь живими з війни,
Матері й наречені чекають!
Наче квітку, надію плекають,
України найкращі сини,
Зажурились без вас ясени.

....

Повертайтесь живими з війни
До щасливого, мирного дому,
України хоробрі сини,
Не віддавши звитяги нікому.

Своїми відважними, відчайдушними вчинками українські воїни-патріоти захищають та рятують рідну землю. Тому для мене велика честь звернутися до наших героїв щирими словами вдячності:

ВІД АВТОРА

Сини України!
Особисто дякую вам
за мужню службу Батьківщині,
за те, що не стали на коліна перед
агресором, не скорилися загарбнику
і відстоюєте кордони держави.
Сьогодні саме ваші серця творять
новітню історію України,
вашим незламним духом
відроджується нація.
Ваші імена вже оспівані у віршах
та закарбовані в історії України!
Слава Україні!
Героям слава!

ВОЛОДИМИР МАТВІЄНКО

Ми ті, хто творить Україну

Повстань, Україно, щоб слава
воскресла!
Щоб сивий могутній Дніпро
Нас всіх об'єднав, наче сніп
перевесло,
В родину одну на добро.

ТВОРІТЬ УКРАЇНУ!

Ми з попелу щоразу поставали,
Мов промені у вранішній імлі.
Нас бурі у негоду колисали,
Та ми живучі соками Землі.

Ми — ті, хто творить Україну
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну єдину
Несе її на видноті,

Хто в кожній справі, в кожнім слові
Себе на терен скрізь веде,
Працює чесно і на совість,
Гартує серце молоде!

Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спекоти не зачах.

Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з важких доріг —
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.

ДО УКРАЇНИ — ЯК ДО ХРАМУ

Сльозу точу, але не плачу,
Я рідну Україну бачу,
Її народ, її багатство
Та ще людей високе братство.

Щоб серце людям дарувати,
В біді народ не забувати,
А разом з ним у згоді жити,
Я ж колосок — від роду житній.

Сльозу точу, але не плачу,
Як пісню, Україну бачу.
Щаслива мить, що зве на подвиг, —
То кожен крок мій, кожен подих.

Я родом з синіх гір Карпатських,
І пісня — це моє багатство.
Іду щодня у світлу браму —
До України — як до храму.

ЛЮБЛЮ Я СВОЮ УКРАЇНУ

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Ношу, мов під серцем калину,
Що квітне у ріднім краю.
А мати-журавка в зажурі —
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.

Приходжу знов і знову до родини, —
Я з нею сум і радість розділю...
Щодня іду на поклик до людини,
Як матір, Україну я люблю.

Я заповідь мамину знаю —
То совість моя у житті,
То голос із отчого краю,
І з ними я не в самоті.
Збираю зерно до зернини,
До сонця виношу з пітьми.
На поміч спішу до людини,
Живу у братерстві з людьми.

ПОВСТАНЬ, УКРАЇНО!

Повстань, Україно! Розправ свої крила,
Єднаючи Захід і Схід!
Як воронів зграя, орди суне сила,
Щоб твій обірвати політ.
Як воронів зграя, орди суне сила,
Кривавий лишаючи слід!

Повстань, Україно, велика, єдина!
Повстань, Україно, повстань!
Щоб кат не поставив тебе на коліна,
Сім'єю єдиною стань!
Щоб кат не поставив тебе на коліна,
Одною родиною стань!

Повстань, Україно, щоб слава воскресла!
Щоб сивий могутній Дніпро
Нас всіх об'єднав, наче сніп перевесло,
В родину одну на добро.
Нас всіх об'єднав, наче сніп перевесло,
Всю Київську Русь на добро!

ВЕЛИЧАВІ КАРПАТИ

Величаві Карпати — України краса.
Полонини і небо вмиває роса.
Вільні гори — твердиня святої землі —
Посміхнулись від серця Європи мені.

Карпати, Карпати, Карпати,
Я ваша Вкраїна, я мати.
Карпати, Карпати, Карпати,
Судилось вам небо тримати.

Горді гори Карпати, неповторні щораз.
Та й на голос трембіти лечу я до вас.
І неначе навік душу вам віддаю,
Мов на зламах Карпатських, над світом
стою.

Смерекові Карпати, заколисані сном.
України любов поїть душу вином.
Негаразди пройдуть, буде спокій і лад
Від кордону на Сході до сивих Карпат.

В СЕРЦІ МАЮ УКРАЇНУ

Я люблю тебе справіку, рідна Україно!
Наше поле і домівку, й під вікном
калину.
Та бажаю тобі, мамо, і цвіту, і плоду,
Щоб співалося так само на славу
народу.

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю.
А я маю Україну,
Бо серце я маю.

Нагадаю знов і знову давні заповіти:
Щоб священну пісню-мову зберігали
діти,
Щоб в роботі, як у пісні, тебе
прославляли,
Та щоб наші козаченьки державу
тримали.

КНЯЗЮ ВОЛОДИМИРУ

Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.
Великий княже, велику долю
Ти напророчив крізь віки,
Щоб наша мати-Україна
Творила хліб свій залюбки.

Великий княже, високе небо
Підняв ти мужньо на плечах,
Щоб зазоріла Україна,
Як наша воля у віках.
Великий княже, велику силу
Ти Україні дарував,
Щоби народ твій волелюбний
Тебе довічно шанував.

Квітчається земля священна,
Прослались далі сонцевісні,
Щоб Україна суверенна
Мужніла у житті і в пісні.

ЗА ТИХ, ХТО ТВОРИТЬ УКРАЇНУ

За тих, хто творить Україну —
В роботі, в творчості, в житті,
Хто в серці лиш одну-єдину
Несе її на видноті.

Хто в кожній справі бізнесовій
Себе на терен скрізь веде:
Працює мудро і на совість,
Гартує серце молоде.

Не довіряючи підлоті,
Живе, як суджено, як є:
Себе знаходить у роботі
І людям щастя додає.

СИБІРСЬКИЙ ВАЛЬС

Наче від болю стогнала земля,
Що українці Сибіром долали.
Кращих із кращих синів звіддаля
Сталінські кати на муки погнали!

Ой не сійте лиходійства,
Кляті вороженьки,
Бо візьмуть і вас в неволю
Наші козаченьки.
Ой не пийте крові з люду,
З неньки-України,
Бо сконаєте нівроку
Від Божого гніву!

А по Сибіру хурделиця зла
Вальсом сибірським снігами кружляє,
І у танок передсмертний вона
В'язнів до одного всіх забирає.

СТОЛЬНИЙ ГРАД КИЇВ

Місто величне —
Стольний град Київ.
Сяє в обличчя
Сонце надії.
Києве рідний,
Саде квітучий,
Здалеку видно
Київські кручі.

Золото сонця сяє в блакиті.
Пісня про Київ, наче молитва.
Краще у світі — київське небо.
Де б не бував я — лину до тебе.

Друзів стрічає
З повною честю.
Любий Хрещатик,
Храми Печерська,
Слово Тараса,
Дзвони Софії,
Ви є окраса
Гордої мрії.

Ти променистий
В будні і свята.
Лине над містом
Пісня крилата.
Ти — за свободу,
Ти — за родину,
Гордість народу,
Честь України.

ЗЕМЛЯ МОЇХ БАТЬКІВ

Європа, Європа —
Народів сім'я,
А в центрі Європи —
Вкраїна моя.

Земля всеплодюща
Садів та пшениць,
Карпат смерекових,
Донецьких зірниць,

Вогнів Придніпров'я,
Херсонських степів,
Де чути розгомін
І хвиль, і вітрів.

Мов сонце, заграва
У небі встає,
То в домнах Кривбасу
Метал виграє.

І чують подільська,
Полтавська земля,
Що їх Запоріжжя
Вітає здаля.

Радіє поліська
Моя сторона —
«Козацького маршу»
Не мовкне струна.

І ти, юний друже,
Завжди пам’ятай:
То все Україна,
Наш сонячний край!

ОДВІЧНИЙ ГОЛОС

Попіл смерті стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу,
Щоб вона озвалась в Україні —
У душі моєї Берегині.

Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти,
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя вірності дорога,
Щоб несли у пам'яті довіку
Україну, Матір і Домівку.

КИЇВСЬКЕ НЕБО

Рідний наш Києве,
Саде квітучий.
Звіку омріяні
Київські кручі.

Щирою шаною
Ти нас віншуєш,
Цвітом каштановим
Серце чаруєш.
Київське небо.

Києве-ратнику,
З повною честю
Сяєш Хрещатиком,
Вабиш Печерськом.

В кожній обнові
Славен трудами.
Вічній любові
Освітлюєш брами.
Київське небо.

Києве зоряний,
Завжди зі мною...
Небо озонове
Над головою.

Був ти величний,
Був ти грозовий.
Сонце — в обличчі.
Мужність — у слові.
День твій від роду —
Поступ людини.
Гордість народу,
Честь України!
Київське небо.

ЯНИЧАРСТВО

Мене питають, навіть часто:
Що найстрашніше для країни?
Відповідаю — яничарство,
Що десь приховане в людині.
Та яничари — то не людство,
А зрада,
                підлість і падлюцтво.
І найстрашніше для держави
Його підступне, люте жало,
Яке, на жаль, повсюди нині
Стрічаєш в рідній Україні.

СВЯТИНІ ВІЧНОСТІ

Про тебе, Києве, думки мої щоденні
Та про твої святині споконвічні —
З історії — у дні прийдешні Слово
Через літа і роки повертаю,
Немов долаю відстані і кручі —
Твої зелені верховіття, Дніпре.

З них донавкруж ми Україну бачим,
Приходимо сюди, немов на сповідь,
Тоді чистішими стаєм душею,
Щоб знову дружно за роботу взятись.

Та є і ті, що зневажають землю,
До неба меч піднявши
тут, на кручах,
Чи як “дарунок” возвели Чорнобиль,
Щоб ми і діти наші пам’ятали:
Життя — то боротьба немилосердна.

Ти, Дніпре, — наша совість і колиска,
Тому і кличеш — на сторожі стати,
Щоб Київ наш святився в твоїх водах.
Не дай Бог, знову ідол забреде —
Христа і нашу мову осквернити.

Відтак до тебе, Києве, мій голос
До совісті і мужності людської
Нехай звучить, немов пересторога:
Святині ж руйнувати — гріх кричущий!
Тож схаменіться всі,
хто матір зневажає,
Для кого мій народ — звичайна маса,
А наш Дніпро — лише притока моря,
Хоч і ревучий, та будитель звіку.

Тому і кличу всіх на зелен-кручі
До України серцем прилучитись,
Вклонитися і долі, і святиням
В ім’я добра,
В ім’я Землі і Неба.

КАРПАТСЬКІ РОЗДУМИ

Я знов про Карпати
слова добираю,
І серце моє на вершини відкрите.
З тутешніх доріг,
із високого краю
Мені ти ще ближчий, розвиднений
світе.
Я тут, наче вдома,
і думку лелію,
Що гори для мене — то вічні підпори.
Забуду на мить
про людську веремію, —
І мужність душі вже ніхто не поборе.

ДІАЛОГ НА БЕРЕЗІ ДНІПРА

В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.

Тарас Шевченко

Хто не любить Україну,
Той серця не має.
Хто не любить Україну,
Той душі не має.
А я маю Україну,
Бо душу я маю,
А я маю Україну,
Бо серце я маю.

Я люблю тебе справіку,
Рідна Україно:
Наше поле і домівку,
Й під вікном калину.
Та бажаю тобі, мамо,
І цвіту, і плоду,
Щоб співалося так само —
На славу народу.

Щоб навчалися ми жити
Із найменших років.

Роботящі твої діти,
Чує світ їх кроки.
Тож у серці — Україна,
Як святиня вічна.
З нею лиш росте людина —
Мужня і велична.

Нагадаю знов і знову
Давні заповіти:
Щоб священну пісню-мову
Зберігали діти,
Щоб в роботі, як у пісні,
Тебе прославляли
Та щоб наші козаченьки
Державу тримали.

І тому, як батько сину,
Я заповідаю —
Славен край наш — Україну —
Ту, що в серці маю.

ШЕВЧЕНКОВЕ ТЯЖІННЯ

I

З «Кобзаря» починалось
дитинство моє,
І Шевченко від роду стояв насторожі —
Біля нашої хати у поліськім краю,
Біля серця мого, що страждало
без ласки людської.
І тоді я збагнув, що єдиний Кобзар
Став за батька мені
у часи лихоліття.
Щоб сьогодні я серцем і пам'яттю
з ним
Твою долю плекав,
твоє Слово беріг, Україно.

II

Думками так часто я звертаюсь до нього. Та певен, що всі ми, українці, шукачі долі і волі своєї, не розлучались з отим правічним і сущим: «Борітеся — поборете!»

Тому вимріяне, виплекане і зболене Шевченкове — то наше всечасне і непроминуще.

До Шевченка щодня, щогодини,
Як на сповідь,
                    нам треба іти.
В його пісні — душа України,
                    А без неї нема висоти.

СОНЯЧНА ПІСНЯ

Зазирнуло сонце у віконце —
Привітало нас із днем новим.
І від цього заспівало серце,
І птахи щебечуть разом з ним.

Усміхаюсь людям-перехожим,
Усміхаюсь квітам і птахам,
Кожен день святковим бути може,
З ним мої вітання, друзі, вам!

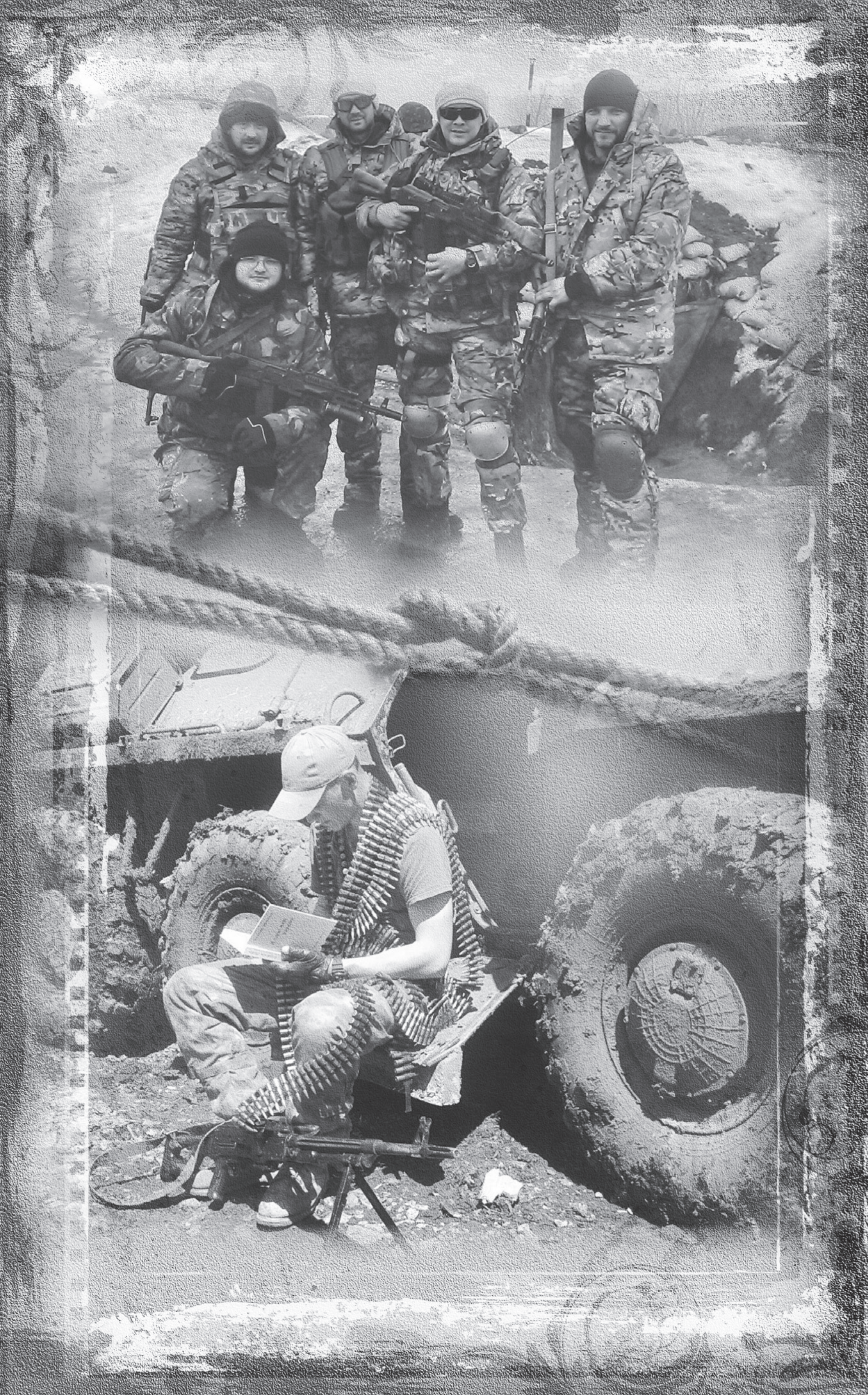
Бажаю вам щастя,
Бажаю здоров'я,
Щоб радістю повнились ваші серця!
Бажаю вам, друзі, щасливої долі,
Нехай процвіта Україна моя!
І буде і щастя,
І буде здоров'я,
І радість наповнить всі наші серця!
І знаю, що буде добрішою доля,
Коли розквіта Україна моя!

Хмари в небі котяться повільно,
Світ довкіл барвисто виграє...
Я щасливий, що живу я вільно,
І що Україна в мене є!

Процвітала щоб країна мила,
Мусим знати істину просту:
Всі ми разом — це велика сила,
Тож працюймо на свою мету!

Сини України

Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки козацького маршу
Солдати несли у серцях.

КОЗАЦЬКА ДОЛЯ

Сьогодні знов тумани в берегах,
А спогади, як вершники, в степах.
Душа моя летить до тебе знов,
Окрилення моє — моя любов.

Ой пісня-доле, моя воленько,
Ласкава будь зі мною, доленько.

Козацька пісня славна у віках,
Несу її у серці і в думках.
А ти про мене, любий, не забудь,
Доріженька моя — терниста путь.

Згадаємо, братове, козака,
Весела в нього доля і гірка.
Душа моя летить до нього знов,
Окрилення моє — моя любов.

МАКИ ЧЕРВОНІ

Маки червоні — вогонь на траві,
Маки червоні — земля у вогні,
Маки червоні наснились мені,
Маки червоні — наче спогад війни.

Маки, маки, маки, маки червоні,
Ви — як символ тих літ
І як спогадів повінь.
Поклонімось землі,
Що квітує під небом високим,
Ви — як пам'ять в солдатських руках
Через пройдені роки.

Маки червоні на волі ростуть,
Маки червоні в надії цвітуть,
Маки червоні — то рідний мій край,
Маки червоні завжди пам'ятай.

МОНОЛОГ У ДОРОЗІ З ЧОРНОБИЛЯ

Біда, як кажуть, за бідою.
О наша воле молода...
Де Прип'ять славилась водою,
Тепер чорнобильська біда.
Де важко людству і людині,
Хоч під ногами чуєм твердь.
Та розповзлась по Україні
Радіаційна тиха смерть.
Вона чигає і за мною,
Лягає тінню на чоло,
Де звіку понад Уж-рікою
Біліє і моє село.
Де червоніють краснотали,
Де чебреці війнуть з полів,
Там землю власну занедбали
Ті, хто душею обмілів.
Гіркої правди ніде діти —
Вона воскресне і з віків...
Біди чорнобильської діти
Ще проклянуть своїх батьків.

Чи вголос разом,
чи потроху,
Та меч прокляття прозвучить —
За нашу атомну Голгофу
І за останню смертну мить.
За всі гріхи, за всі спокути,
За все, що знищено дотла...
А так хотілось добрим бути —
Таким — як мати привела.
Тож повторити знову мушу,
Гукнути словом до людей:
Загляньте глибше
в серце, в душу,
Полуду скинувши з очей.
Зверніться в помислах до Бога,
Допоки чує небокрай,
Що в пекло — не одна дорога,
Тож на землі творімо рай.
Земля лиш пам’ять нам
поверне
Про всіх полеглих і живих...
Не заросте колючим терном
Стежина в ринвах польових.
І проведе мерщій до хати
Чи в пізній, чи в ранковий час,
Щоб тільки правди
не приспати —

Вона одна врятує нас.
Вона — і мужність, і розрада,
Вона, як совість, промовля.
Душа і доля наша — Правда,
    А годувальниця — Земля.

ТЕРЕН-ЖИТТЯ

Життя — не асфальтна дорога,
Не стрічка, що стелиться легко.
Життя — то щоденна тривога,
То серця невтомного клекіт.
Серця невтомного клекіт.

Терен-життя!
Терен, терен — життя!

Життя — крутосходи тернові,
Щоб тільки надії не згасли,
Та ще боротьба до крові, —
Щоб вижити і не впасти.
Вижити і не впасти.

МАРШ ПАТРІОТІВ УКРАЇНИ

Кожен має істину збагнути —
Разом шлях верстати до мети.
Тільки патріотом мусиш бути,
Землю, як зіницю, берегти.

В наступі, в борні — не в обороні
Зло підступне обернути в прах,
Промінь сонця взяти на долоні,
Щоб душа цвіла і в небесах.

Ми землі і сонця вірні діти,
І навчатись прагнемо щомить
Разом з Україною мужніти,
Совістю і серцем їй служить.

За щастя народу, за світлую долю
Кріпи патріотів ряди.
За чистеє небо, за хлібнеє поле
Боротися будем завжди.

СИНИ УКРАЇНИ

А кажуть, кордони прозорі
На рідних роздолах земних,
Над ними, над ними спалахують
зорі,
Та сяйво холодне від них.

Воно крізь віки до людини
Щоночі летить з висоти...
Та будуть, та будуть сини України
Кордони завжди берегти.

Ми землю квітчаємо нашу,
Що здавна у ранах-рубцях,
Щоб звуки, щоб звуки козацького
маршу
Солдати несли у серцях.

ЗАПОВІДАНЕ

Україно-мати,
бережи синів, —
Родове коріння
кленів, ясенів.
Чуєш, як виводять
пісню солов'ї?
То ж твої солдати,
сіячі твої.
Україно-мати,
долю бережи, —
Щоб не впали хлопці
на твоїй межі.
Мамо-Україно,
ми ж не цвіт-полин,
За твою свободу
станем — як один!

ХЛОПЦІ З УКРАЇНИ

Хлопці з України,
Слово це про вас.
Живете в Торонто
В різноликий час.

Живете ви гарно
У чужім краю,
В праці прикрашаєте
Землю не свою.

Чесна ваша праця
Шани додає,
Хоч думками зважує
Кожен про своє.

Світиться Торонто
У вечірній млі.
Завтра буде свято
І на цій землі.

Та згадає кожен
Свій далекий край...

Земле, мати рідна,
Знов синів стрічай.

Мов надія світла,
Спалахне зоря.
Піснею прилине
Слово Кобзаря.

І збентежить душу,
Зачарує знов
Материнське слово —
Вічне, як любов.

Забринить до світу
Добродійна вість...
Про людей веселих
Пісня розповість.

СВІТИ, СВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

Світи, світи, місяченьку,
Козаку в дорозі.
Світи, світи, місяченьку,
Чумаку в обозі.

Світи волю, світи славу,
Здобуту в кайданах.
Світи, світи тверду волю
В чужинських навалах.

Світи, світи, місяченьку,
До схід сонця рано,
Доки стане Україна
Здобувати славу.

Світи, світи, місяченьку,
Во славу народу.
Будем пити нашу долю,
Як священну воду.

Світи, світи, місяченьку,
Для нашого люду,

Щоб погані яничари
Не занесли блуду.

Світи, світи, місяченьку,
Нашій Україні,
Щоби злидні поховати
В глибокій могилі.

Щоби неньку-Україну
Зірки обсипали,
Щоби наші козаченьки
Державу тримали.

ПЕКЛО

Ересторога всій Землі

Перестopога всій Землі
І людству теж пересторога —
Звучить удень, в нічній імлі,
Проймає все життя тривога...
Чорнобиль — слово, як набат,
То наше пекло, наша доля...

Нема повернення назад,
Лише для хмар жахке роздолля.
Прозрійте, люди! Ще не смерть!
Ще винуватці поміж нами...
Землі не зледеніла твердь,
Ще нас плодами почастує,
Ще почастує нас плодами.

Пересторога всій Землі
І людству теж пересторога...

ЧОРНИЙ ВОРОН

Чорний ворон, чорний ворон
Над нами літає,
Крилом сизим, крилом сизим
Сонце застилає.
Україна, Україна
В тузі застогнала,
Своїх діток, своїх діток
Від зла захищала.

Наш Майдан Україні
Дав дорогу в кращий світ,
Силу дав, щоб довіку
Не вмирав козацький рід.
Віру дав захищати,
Дав героям майбуття,
Щоб народ наш український
Йшов до гідного життя.

На Майдані, на Майдані
Люди повставали
І за волю — свою долю
Життя віддавали.
Чорний ворон, чорний ворон
Не буде літати.
Моя вільна Україна
Щастя буде мати!

ЗРАДНИКИ

Хай пам’ятають зрадники-іуди,
Що довели країну до війни.
Вони стріляють Україні в груди,
Вони на нашій ниві — бур’яни.

Вони — нікчеми, злодії, приблуди
І небезпечні носії біди.
Країна зраду вибачать не буде
І не зупинить взятої ходи.

Ганьба запроданцям, ганьба іудам,
Людська зневага їм вічно буде!
Стає на захист козацька лава!
Вкраїні слава! Героям слава!

З любов’ю в серці, заступив собою,
Герої, щільно стиснувши ряди,
Щитом ставали першими до бою
Країну рятувати від біди.

Цьому немає роду-переводу,
Про них пісні лунають навкруги,
Їх вічна слава в пам’яті народу,
Про це повинні знати вороги.

ПОВЕРТАЙТЕСЬ ЖИВИМИ З ВІЙНИ

Повертайтесь живими з війни,
Матері й наречені чекають,
Наче квітку, надію плекають.
України найкращі сини,
Зажурились без вас ясени.

Ви здійснили присягу свою, —
Перед ворогом, перед ордою
Спільно волею стали твердою
У смертельнім нерівнім бою
За єдину могутню сім'ю!

Повертайтесь живими додому,
Не піддавшись сумлінню облуди,
Позабувши про біль і про втому,
Вас чекають врятовані люди.

Повертайтесь живими з війни
До щасливого, мирного дому,
України хоробрі сини,
Не віддавши звитяги нікому.

Пам'ятай, невгомонний сусід!
Козаки — споконвічні герої!

Захищатимуть, навіть без зброї,
Рідну землю і древній свій рід!
Забирайся з ордою на схід!

Ми запалимо волі зорю
І збудуємо світла державу,
Де живеться щасливо по праву
І аграрію, і шахтарю...
Де не бути сатрапу-царю!

Мій рідний край, моє Полісся

Білка та Білоцька Рудня,
Змалку сходжені поля…
Чебрецева, незабутня —
Отча, батьківська Земля.

ПРИЛЕТІЛИ ЛЕБЕДІ

Прилетіли лебеді –
посланці небес,
Посідали лебеді
та й на синій плес.
На білоцьку землю
лебеді прийшли
І щасливу долю
людям принесли.
Лебеді біляві
по воді пливуть,
Лебеді поліські
землю бережуть.
Білі, білі лебеді ...
голуба вода,
Щоб була земля моя
вічна молода.
Хай ростуть лебедики,
на крило встають,
До Вкраїни рідної
нам любов несуть.
Хай завжди щасливою
буде доля в нас.

Прилетіли лебеді
та й у добрий час.
Лебеді біляві
по воді пливуть,
Лебеді щасливі
землю бережуть.
Білі, білі лебеді…
голуба вода,
Щоб була земля моя
вічна молода.

КРАЙ, ЩО В СЕРЦІ РОЗПОВИВСЯ

Білка та Білоцька Рудня,
Змалку сходжені поля...
Чебрецева, незабутня
Отча, батьківська Земля.

Край, що в серці розповився
Цвітом, кроною, зерном.
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

І лишилось у зіницях,
Наче пам’ять у мені,
Наче білківська криниця
З небом зоряним на дні.

ДО БАТЬКА

А я в Сибір
до батька хочу —
Знайти його останній слід,
Допоки сонце, доки світ...
У тридцять сьомому
І в сорок першому
Байкал забрав його життя,
Пішов трудар у небуття.
І мій обов'язок — знайти
Сибірські батькові сліди.

БАЖАННЯ МАТЕРІ ЛУКІЇ

Повертайся скоріше, сину,
Доки очі мої ще вітаються
з небом
І тебе виглядають до отчої хати,
До криниці, з якої ми всі частувалися,
На щодень зберігаючи воду-погоду.

То благання, що й досі
у серці моєму,
То вони воскрешають мені найрідніший,
Найдорожчий та незабутній
Образ матері-страдниці,
Трудівниці і сонцевісниці,
Що раніше від сонця вставала.

І тепер я на ріднім порозі,
На древлянській Землі
свого краю —
Там, де вперше мій голос почули,
Там я серцем і пам'яттю, мамо,
Щоб уже і в розлуці нам бути
Своїм родом, життям і народом.

В ЖИТТІ І В СПОГАДАХ

Душею чую,
А серцем бачу,
Тож добрий слід
На землі позначу.

Де народився,
Озвавсь до світу,
Щоб дарувати
Слова привіту.

Дихав гаями,
Пройшов степами,
Де дід і прадід
Мужньо ступали.

Де хоч у грозах,
Та визрів колос...
Кликав до волі
Шевченка голос.

Світило небо
Над житнім полем.
І перші вірші
Складались болем.

Неначе змалку
Чую душею:
Мій кожен спогад
Стогне землею.

У БІЛЦІ БІЛЯ КРИНИЦІ

Кухоль білківської води —
То здоров'я Землі моєї,
А тому набирайте щедріше,
Випивайте до денця, до краплі.
Переймайтесь думками життя,
Щоб вони,як вода з криниці,
Стали щедрістю людям назавжди,
Стали совістю кожному,
Хто за неньку щодня вболіває,
За скривджених та знедолених,
За долю свого народу.

Відчуваю, як це непросто
В скруті щоденній
Палити розум і серце,
Щоб засвічувать обрії людям.
Та ми покликані долею
Гартувати себе в роботі,
Обороняти людські святині:
Гідність і честь,
Віру і правду.

І тут, у своїй споконвічній Білці,
На причасті біля криниці,
Де зійшлися втолити спрагу
Діти, рідня і друзі,
Знову подумалось,
Що такий, мабуть, дух поліський,
Що такий уже від народження —
Батько, дідусь і завзятець.

Тож немарно я народився,
Недаремно живу на світі
І наближую обрії людям.

ВІРШІ, НАПИСАНІ В РІДНОМУ СЕЛІ БІЛКА

МОЯ БЕРЕГИНЯ

Попіл смерті
                    стукає у скроні,
Обпікає серце і долоні,
Знов нагадує про землю отчу,
Про молитву древню і пророчу.
Щоб вона озвалась в Україні —
У душі моєї Берегині,
Щоб одвічним голосом молитви
Причащалися батьки і діти,
Щоб молитва та дітей гойдала
І до зір онуків підіймала,
Щоб світилась, мов ріка розлога,
Нам до щастя
                    вірності дорога,
Щоб несли у пам’яті довіку
Україну, Матір і Домівку.

МОЗАЇКА ДОРІГ

Варшавська траса —
                    шлях до Білки,
Дорога спогадів моїх...
Крило зорі і перепілки
Та краєвидів лісових.
Мозаїка краси і світу

На серце променем лягла.
Та землю,
            в помислах зігріту,
Несу від рідного села.

СПОМИН, ЩО НЕ МИНАЄ

Знов поліське село моє Білка
Пригадалось, як щасна мить.
Там дитинства мого сопілка
Ще всіма голосами дзвенить.

Там і досі я в дружбі з вітрами —
І за ними лечу навздогін...
Вишумовує повінь ярами —
Аж у небі стоїть передзвін.

ГАРБУЗОВА КАША

Я згадую малі свої літа,
Жили ми у безхліб'ї, небагато...
Там гарбузова каша-смакота
Для нас, дітей, бувала наче свято.

І, згадуючи давню розкіш нашу,
Люблю і нині гарбузову кашу.

З МОЇХ НОЧЕЙ І ДНІВ

Під рідним небом, сину, між людьми
Не марнував я днів своїх ніколи,
Ще з досвітку, з вологої пітьми,

Засвічував, як сонце, видноколи.

Для мене швидше ранок пломенів,
І вабили поліські небокраї.
З невтомності моїх ночей і днів
Душа і нині сили набирає.

Я З НИМ ДУШЕЮ...

Ліси мої вже за туманами,
Та я впізнаю вас і нині,
Там, над зеленими катранами,
Вітри гуляють яворинні.
Там отчий край — моє Полісся,
Я з ним душею змалку зрісся.

ВЕСНА — ТВОРЕЦЬ ПОЕЗІЇ

Весна — творець поезії моєї.
Тож більше мені пишеться весною.
А квітень ходить босоніж Землею,
Вітається з деревами, зі мною.

Земля вдягає щедре квітування —
І чути пахощі і в небокраї.
Я вірю, не зів'яне цвіт кохання,
Коли воно з-під серця проростає.

Тому й душа моя — як лань, тривожна,
Про тебе все зібрав я до краплини,
І вже забути і на мить не можна,
А слово роздумів невтомним
птахом лине.

Весну я, наче лист, перегортаю
І з нею поріднився вже з роками.
Я поліщук — і родом з того краю,
Де кожне дерево
вмивається струмками.

ДІТИ ЗЕМЛІ

Ми — діти історії,
Як і діти Землі своєї.
Тож обов’язок мій —
до витоків повертатись,
Де і сьогодні у пам’яті
Бабусина казка,
Пісні мого родоводу,
що не виспівані і досі,
Та легенди краю Поліського,
що висвічують, як перлини.

Повертаюсь до мудрості,
освяченої віками,
Велич предків своїх читаю.
А були ж там — Володимир Хреститель
і Ярослав Мудрий,
Тарас Шевченко і Леся Українка...
Бабусина казка,
Пісні мого родоводу...
Відтоді ми — діти історії,

Ми — зіниці своєї держави,
Голос її незмовкний
І непокірна Пам'ять.

Та найперше
ми — діти Землі своєї.

ПРО ЧАС
І ПРО
СЕБЕ

Під зорями Поліщини моєї
Від роду чув,
                    що я тут не один.
Іду з людьми древлянською
Землею —
Сіяч добра і незрадливий син.

Та по трудах вертаюся додому,
Як до гнізда свого вертає птах,
Де хоч на мить
                    забуду біль і втому,
Щоб завтра знову починати
                                        шлях.

ВОСКРЕСНУТИ, ЩОБ ЖИТИ

Ми з попелу не раз, не двічі
воскресали —
І сонце бачили у вранішній імлі.
Нас бурі і під небом колисали,
Та ми живучі соками Землі.

Живем твоїм безсмертям, Україно,
Блакить несем у сяючих очах,
Щоб ти не всохла, рідна тополино,
Щоб корінь від спекоти не зачах.

Щоб ми до тебе, хато білостінна,
Щораз верталися з трудних доріг —
І в радощах ставали на коліна,
Цілуючи сльозою твій поріг.

ВІД ПРАЛІСІВ І РІК ПОЛІССЯ

Звіку нам судилась Україна,
Сивий плин Славутича-Дніпра,
Та Карпат усміхнена гостина,
Та димок надшахтного копра.

З пралісів і рік мого Полісся,
Від степів, де гнеться ковила,
Власні мої роки простяглися,
А крізь них — дорога пролягла.

З юності — до зрілості дорога
Чи мережі путівців, доріг...
Та завжди лишалася тривога,
Що і досі я в душі зберіг.

Як без неї жити і творити!
Без тривог погаснуть і зірки...
Ми землі Шевченка —
мужні діти,
Є ще в цьому світі козаки.

НА ОТЧІЙ ЗЕМЛІ

Елегія

Дивлюсь, уже й берізки
постаріли,
Дубки, що юними були,
змужніли.
І тихо шепотить розрив-трава,
То ж мова матінки-землі жива.

Дивлюсь, за обрій сонечко сідає
І на прощання промінь посилає.
А все довкруж напружено чекає,
Коли в липневу ніч
Природа покохає.

ДІД КОЛОТУХА

Дід Колотуха — не лісник,
Але давно до лісу звик.
Він прочитає по траві
Всі таємниці лісові.
Хто де пройшов,
Хто де пробіг,
І хто кого скубнути міг.
Кому окрайця зайчик ніс,
Та дременув ще глибше в ліс,
Кому сорока на хвості
Носила вісті непрості,
Кого при місяці, вночі,
Аж наполохали сичі.
Дід Колотуха знає все,
Він з лісу загадки несе.

А нам розгадувати час,
Бо він їх має й про запас.
В торбинці носить і в душі,
Лишень почни, поворуши.
І він розгадки, жарти, сміх
Розділить з радістю на всіх.

Така вже вдача в дідуся,
Така його натура вся —
Співучі слово і душа,
І не торкнеться їх іржа.
Тому і скажемо, де слід,
Що Колотуха — мудрий дід,
Що нам повчитися не гріх
В дідів і прадідів своїх.

НЕЗАБУТНЄ

Рідна Білка — поліське село
І дорога до рідної хати...
Там ще змалку відчув я зло,
Щоб нещадно його топтати.

А з людьми ділитись добром,
Щоб надія не згасла в людині,
Щоб вона проростала зерном,
Як одвіку було в Україні.

Я думками лечу до села,
Там дитинство моє за літами,
Там добро і любов — два крила,
Що мене підняли над світами.

СПОГАД ПРО СЕРАФИМУ

Пісні моєї тітки Серафими
Злітали над стежками польовими
Чи пішки йшли
по росяному полю
В сумних надіях про жіночу долю.

І де б не був я —
вдома чи в дорозі, —
Вони звучать у пам’яті і досі,
Лишились незабутньо голосними
Пісні моєї тітки Серафими.

ДОЛЯ МОЄЇ ВЕСНИ

Публіцистичний роздум

Я довго мовчав,
а тепер говоритиму.
Це право моє, і, як долю, надав його Бог.
Тож словом правдивим
крізь морок нестерпний
світитиму,
І мова моя — це ще тільки розгін і пролог.

У кожного роду є власний глибинний
пракорінь,
Там перша в життя і моя пролягла борозна.
Я більше орав,
не шукаючи зайвих прискорень,
І вірив: не втрачена долі моєї весна.
Від роду себе не втішав я оманами,
А сіяв зерно, як навчало правічне село.
Мов хлібом насущним,
ділився з моїми краянами
І смутком, і радістю — всім, що у серці було.

Воно ж гартувалось у грозах шалених,
у полум'ї,
Жили ми по совісті буйні сільські пастушки.

І виросли саджанці,
бурями, вітром не зломлені,
То з них на пісках піднялись, мов стіна,
сосняки.
На щемній живиці, на травах
там вечір настояний
Туманом розливсь і п'янить, як черлене вино.
А місяць-серпанок, росою дзвінкою
напоєний,
І досі зоріє у наше родинне вікно.

Зі мною той серпик ходитиме,
звіку неприспаний,
На всіх пасовищах ми разом
черпали снагу з джерела,
Де Білка-село стало зоряним приспівом,
З дитинства торкнулося серця мого і чола.

І в жили юнацькі земної вливало
нам дужості
На всі невідомі, туманно прийдешні літа,
Тому до роботи ми змалку не знаєм
байдужості,
І кожна зернина добром у життя пророста.

Я знаю, там слово моє ще народиться,
Стражданням та болем людським защемить.
Воно без любові сухою пелюсткою робиться,
Що раптом на порох зачахне,
зів'яне за мить.

Будуєм державу, як мовиться,
власними силами,
З вершин її видно і білківський рідний поріг.
І, може, раніше ми стали
мудрішими, сивими,
Та кожен і віру, і честь як зіницю зберіг.

Все вище і вище у небо
здіймаються поверхи
Твоїх, Україно, осяяних сонцем будов.
Тобі віддаємо всю пристрасть
і ніжності нашої порухи,
Тому і джерелиться наша взаємна
і щира любов.

Життя своє міряєм
звично сягнистими кроками,
Де колос і космос — мов два нероздільних
крила.
І все, що сподіяне, звершене,
стало назавжди уроками,
То їх для нащадків історія наша,
як віхи, вплела.

Я пішки ходив, а тепер ще й охоче літатиму,
У кожного є своє небо і зоряний час.
Та пісню поліську, як жайвір, я завше співатиму
Для вас, товариство,
і тільки, братове, про вас.

ВЕСЕЛКА В НЕБІ І НА ЗЕМЛІ

Трава блищить росою,
Під сонцем виграє,
Чарує всіх красою,
Наснаги додає.

То наше поле рідне —
Мов доля всіх століть...
І небо, що погідне
На обріях стоїть.

ОСІННЯ РАЙДУГА

Осіння райдуга...
Я вмиваюсь туманами осені,
Хоч і літо несу на чолі...
Цвіт поліської житньої просині
Бережу, наче пам'ять землі.

Осіння райдуга...
Це ж вона, наче сонце в негоду,
По краплині висвічує знов —
Кожну стежку мого родоводу,
Кожен зацвіт лугів і дібров.

Все для мене тут рідне і звичне.
Яснозоро думкам і чуттям...
Це Полісся моє споконвічне,
Перевите добром і життям.
І добром, і життям!

ОБЕРІГ ПАМ'ЯТІ

Весною в рідному краю
Я знов з травою розмовляю
І думу зважую свою,
Мов небо зоряного краю.

Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі...
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні —
сумні й веселі.

По краплі засвічу красу —
І стане ще світліше в світі.
Її ж, мов серце, пронесу
В однім довічнім заповіті.

Тут хати отчої поріг,
Тепло родинної оселі...
І пам'ять, наче оберіг,
Тримає дні —
сумні й веселі.

КОЛИСКОВА

Домівка і сад, і діброва,
І материн голос у цвіті —
То пісня моя колискова,
Моя наймиліша у світі.
Наш сад і лугівка шовкова,
І росяна в травах стежина —
То пісня моя колискова,
То пісня моя колискова
Для мене і мами єдина.

Колискова пісня, колискова —
В ній озвалась нива і діброва.
Колискова пісня, колискова —
В ній співуча материна мова.

Я чую мелодію слова,
Що наче віщує погоду.
То пісня моя колискова,
Що лине від роду до роду.
Домівка і сад, і діброва,
І материн голос у цвіті —
То пісня моя колискова,
То пісня моя колискова
Моя наймиліша у світі.

Я З ЛЮДЬМИ ПОДІЛЮСЯ ДОБРОМ

Слово матері напутнє,
Змалку сходжені поля —
Чебрецева незабутня
Отча батьківська земля.
Край мій славою рознісся,
Лине зоряним шляхом.
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

Я з людьми поділюся добром,
Щоб надія не згасла в людині,
Щоб вона проростала зерном,
Як одвіку було в Україні!

І лишилось у зіницях,
Наче пам'ять у мені,
Наче білківська криниця
З небом зоряним на дні.
Край мій славою рознісся,
Лине зоряним шляхом.
Сонцем скроплене Полісся
Зупинилось під вікном.

ШКОЛО МОЯ

Школо моя, я ніколи тебе не забуду.
Школо моя, мов домівка,
в дитинстві була.
Школо моя, ти не знаєш, як син
тебе любить.
Школо моя, мов за руку, в життя
повела.

Мов сонце, світи, моя школо.
Яка ж ти красива й нова!
Ти — щастя, і юність, і воля.
Майбутнє — у центрі села.
Мов сонце, світи, моя школо, —
Дитинства мого дивний край.
Тебе не забуду ніколи,
І ти мене не забувай.

Пам'ять моя зберігає воєнне дитинство,
Травень ясний і тяжкі повоєнні літа.
Хлопці з села поставали навік
обеліском,
І школярі на лінійку збиралися там.

Школо моя, ти є перша свята альма-матер.
Рідна моя, ти — надійний в житті оберіг.
В серці навік та любов до людей,
що дала ти,
Совість і честь, і початок справдешніх
доріг.

ПРОВОДЖАЛИ МАТІР

Проводжали матір в путь останню,
У журбі прощались назавжди.
Вже не зустрічати їй світання,
Не збирати восени плоди.

Мамо, сива горлице поліська,
Як ти натрудилась за життя!
Може, скаже дума українська,
Що тобі не буде забуття.

Добре слово в пам’яті озветься,
І тебе довіку не забуть.
Вірю, що з матусиного серця
Спомини до світу проростуть.

Ще не раз тебе згадають люди,
Оживе твій образ крізь літа,
Доки пам’ять між людьми пребуде,
А вона довічна і свята.

ПОЛІСЬКІ В'ЯЗИ

Поліські в'язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри,
А я стояв на маминім порозі,
І кожен спомин душу знов ятрив.
Дерева ті про матір нагадали,
Її зоря не згасне у віках.
Вони в біді самі не раз ридали,
Та сліз ніхто не бачив на гілках.

Материн поріг бачу знов і знов,
Там зоря дитинства не загасне,
Там літа мої, що з лугів, з дібров,
Сняться й досі білоцвітним рястом.

Вслухаюсь я у шум дерев зимових,
Що змалку мені рідні в цім краю,
Відкривши серце їхній мужній мові,
Сльозу сховав... І мовчкома стою.
Поліські в'язи терпли на морозі,
Шуміли в них розлючені вітри,
А я стояв на маминім порозі,
І кожен спомин душу знов ятрив.

ТРАВИ

По життю великому травами ходжу,
У росі купаюсь, воленьку сталю,
З вітром розмовляю, мріями ділюсь,
Хочу розгадати долю я свою.

Трави, цвітом золота покриті,
Ще не скошенії трави,
Ще росою вмиті.
Трави, заколисані вітрами,
Ще не скошенії трави,
Ще росою вмиті.

Бачу вас, милуюсь в рідному краю,
Пронесу крізь серце молодість, красу.
Хоч і осінь прийде, і покосять трави,
А весною з сонцем ви рясніші стали.

СПОГАДИ

До пралісів і рік Полісся
Лечу думками до села.
Мої дороги простяглися
В добрі й любові — два крила.
Там чисте небо і дорога,
Там яснозорі почуття.
Кудись біжить ріка розлога
Моєї правди і життя.

Мрію туманами осені.
Літо минуло давно.
Спогади, спогади, спогади —
Ніби черлене вино.
Мрію туманами осені.
Давнє наснилось в красі.
Спогади, спогади, спогади —
Наче лелеки в росі.
Мрію туманами осені.
Давнє наснилось в красі.

Лунай, моя осіння музо,
В душі прекрасне не мине.

Мої нові і давні друзі,
Земля і небо в нас одне.

Та тільки спогад розповився,
І все минуле ожило:
І сонцем скроплене Полісся,
І знов лелеки над селом.

БІЛКІВСЬКЕ НЕБО

Білка — село на Поліссі —
Доля моя колискова.
Може, озветься у пісні,
Наче зоря вечорова.
Спогади збудить юначі,
Що не осипались літом.
Десь перепілка заплаче —
Треба прощатися з літом.

Тут мені знайома кожна гілка,
Що з дитинства в пам'яті зберіг.
Знов і знову кличе рідна Білка —
Хати материнської поріг.

Сонце заграло в росині,
День, як веселка, довкола.
Мудрістю в душу хлопчині
Дивиться білківська школа.
Роки, мов думи досвітні,
Вже зацвіли сивиною.
Де б не бував я у світі —
Білківське небо зі мною.

ДІВЧИНА-КРАСА

У світі царства і любові
Не згасне чарівна краса —
На Україні кольоровій
Благословили небеса.
Тебе кохає кожний ранок,
Кохає день, кохає ніч,
І я тебе завжди кохаю,
Бо іншої не уявляю.

Моя ніжна, моя мила,
Як вранішня роса,
Що сонцем освітила!
Неповторна, негасима,
Душа любові, дівчина-краса,
Зоря моя єдина!

Яскраву посмішку я бачу,
Очей безмежних глибину —
Так радісно мені, неначе
У сні літаю й наяву.
Твоя краса, немов природа,
Радіє променем тепла,

І я тебе завжди чекаю,
Бо іншої не уявляю.

І де б не мандрував я світом,
В яких країнах і містах,
Твоя краса зігріта літом
На українських берегах.
Ця неповторність, наче світло,
З великим серцем і добром.
Тебе завжди я зустрічаю,
Бо іншої не уявляю.

ДОРОГА СПОГАДІВ МОЇХ

Знов поліське село моє Білка
Пригадалось, як щасна мить.
Там дитинства мого сопілка
Ще всіма голосами дзвенить.

Варшавська траса —
Шлях до Білки,
Дорога спогадів моїх...
Крило зорі і перепілки
Та краєвидів лісових.
Мозаїка краси і світу
На серце променем лягла.
Та землю, в помислах зігріту,
Несу від рідного села.

Там і досі я в дружбі з вітрами —
І за ними лечу навздогін...
Вишумовує повінь ярами,
Аж у небі стоїть передзвін.

УКРАЇНСЬКИЙ КОРОВАЙ

Хліборобський коровай —
То щорічний урожай.
Хліборобські мозолі —
Хліб у домі на столі.

Каже татко, кажуть люди:
Буде хліб — то й пісня буде.
То ж довічний голос поля,
Бо співуча наша доля.

Хліборобська пісня враз
Долетить, мов птах, до нас —
Про багатий урожай,
Про щасливий рідний край.

ГОЛОС ДИВОКРАЮ

Краю рідний, древлянська земля.
Пахнуть хлібом поля і лугівка.
І сьогодні мене окриля
Праслов'янське село — моя Білка.

Наче небо, заквітнуть льони,
Зачаровані співом блакиті.
Тут з дитинства гаї і лани —
Найрідніші для мене у світі.

Під рідним небом між людьми живу,
Голубить сонце очі і траву.
Тож квітнуть мої думи і чуття
З дитячих років і на все життя.
Тому для мене зблизька і здаля
Колиска долі — батьківська земля.

Знову птахом лечу я сюди —
До криниці свого дивокраю...
Чую голос родинний завжди,
Кожну стежку там знову пізнаю.

МОЄ ПОЛІССЯ

Хай на землю упала вже осінь,
Тепле літо несу на чолі.
Над землею поліською просинь
Бережу, наче пам'ять Землі.

Я думками лечу до села —
Там дитинство моє за літами,
Там добро і любов — два крила,
Що мене підняли над світами.

Моя пам'ять, як сонце в непогоду,
По краплині висвічує знов
Кожну стежку мого родоводу,
Кожний зацвіт лугів і дібров.

Все для мене тут рідне і звичне —
Яснозоро думкам і чуттям.
Це Полісся моє споконвічне,
Перевите добром і чуттям.

В ЗЕЛЕНІМ СЕЛІ НА ПОЛІССІ

В зеленім селі на Поліссі,
Де біла хатина в саду,
Де мати, неначе із пісні,
Хоч знала і горе, й біду.
Люблю я поліську природу,
Де ліс понад річкою Уж,
Де все і квітує, і родить,
І ти цю красу не поруш.

Люблю я свою Україну,
Як матір, як неньку, люблю.
Цвіте в моєм серці калина —
Ота, що у рідні́м краю.

А мати-журавка в зажурі
Крізь вічні турботи й жалі
Навчала в ті роки похмурі
Робити добро на землі.
Збирати зерно до зернини,
Виходить до сонця з пітьми,
На поміч прийти до людини
І жити у дружбі з людьми.

РОБОТА — ЯК ЖИТТЯ

Люблю копатися в землі,
Де все росте і дозріває.
А краплі поту на чолі
Прозоре небо витирає.

Люблю усе, що пророста,
Коли городчик мій у цвіті...
Робота — звична, як життя,
Та більше бачиться у світі.

На обріях земних

А там, за обрієм, —
чужі краї,
Тож бережи шматочок
рідної землі.

НЕБЕСНЕ І ЗЕМНЕ

Синові моєму
Павлові Матвієнку

Повір, нащадку,
небо в нас одне,
Воно і грозами не обмине.
Воно вночі опуститься в сади,
Де наші залишаються сліди.

А там, за обрієм, — чужі краї,
Тож бережи шматочок
рідної землі.

СВІТЛО ЗУСТРІЧЕЙ

Паризьке небо голубине,
Пір'їсті хмари наді мною...
Все — наче рідне, українне,
Як над Дніпровою сагою.

Я в колі друзів — у Парижі:
Сесиль і Тед зі мною поруч,
Щоб десь — у гомоні чи в тиші —
Згадав Париж я чи Афіни,
І зустрічі, що найсвітліші,
І нашу пісню з України.

МИТТЄВА ЗУСТРІЧ

Віка-парижанка,
Очі, мов озерця.
Справжня полісянка,
Наче пісня серця.
Усмішка дитини,
Лагідна собою...
Врода України
Світиться жагою.

Миттєва зустріч —
Крапля блаженства,
Я не забуду,
Залишу в серці.

Наче крила, брови,
Щоки — спілі грона,
А слова шовкові,
Як жива корона.
Будь завжди щаслива,
Ластівко паризька!
Лине крапля дива —
Мова українська.

Я не забуду,
Залишу в серці.
Віка-парижанка...

ДУХ АМЕРИКИ

Хтось там хоче в Україну
дух Америки внести,
Навіть статую Свободи
над Подолом вознести.
Що ж, веселі забаганки,
а турботи, як джмелі,
Розгулись і розповзлися
по Шевченковій землі.
Звісно, є в нас негаразди,
вистачає ще біди,
Та належать Україні
щедрі ниви і сади.
Роботящі маєм руки —
творим хліб, життя, красу,
Співчуваємо людині,
коли бачимо сльозу.
"Ще не вмерла Україна..." —
чуєм з голосу щодня,
Хоч сумують з того слова
і родина, і рідня.

Хтось лукаво усміхнеться,
а кого і злість бере,
Та повторимо всі разом:
— Ще не вмерла — і не вмре!
Буде жити Україна,
доки живі люди.
Не зламають її волі
чужинські заблуди!

ЛАЙНЕР

Над океаном та над берегом
Будив наш лайнер небеса...
Прощай, уславлена Америко,
Мене жде київська краса.
Наш лайнер міряв небеса.
У Києва — своя краса.

ЖІНІРА[*]

Та зустріч в пам’яті лишилась
у ресторані “Скіфані”,
Коли зустрілись українці
В альпійській тихій стороні.
Нас Відень зустрічав гостинно,
Буяла навкруги весна.
І пісня в серці спалахнула
Про ту калину, що земна.

А наш професор знаменитий
Жініру в чарочки налив.
В розмові нашій вечоровій
Було немало щирих див.
Веселий гомін, пісня долі,
Щасливі усмішки людей,
Та радість першого
знайомства,
Та ніжні погляди очей.

---

[*] Жініра — австрійський напій з градусами.

Професор наш не розгубився,
Він був і слідчий, і суддя,
Та справно дотепи підносив,
І згадував своє життя.
Будь пам'ятна, ласкава доля,
А віденській весні хвала,
Бо кожному в той щедрий вечір
Жініра хмелю додала.

БОМБЕЙ

Бомбей, Бомбей, далеке місто,
Життя шалена круговерть...
Здається, все на світі вмістить —
Народження і поруч смерть.

Морські ворота — всім знайомі.
Блакиті сяюче тепло...
І світиться, немов з-під грому,
Індійське стомлене чоло.

Ми прибули із України,
Щоб мати досвід і знаття —
Про долю кожної людини,
Про древню мудрість і життя.

Довкруг екзотика незвична,
Не все побачиш із вікна...
Та на землі одвіку вічна
Твого народу таїна.

Строката Індіє і суща,
Ти мов привиділась мені:
І вікові тропічні пущі,
І поруч темні курені.

Ти велелюдна і печальна,
Немов історія сама:
Горіхова, безхлібна, чайна,
А ночі — грозяна пітьма.

Та все життя перемагає,
Виходить сонце з темноти,
Де обрії твої безкраї,
І треба ще до них дійти.

В бідацькій і сумній тривозі,
Де вистачає скрізь біди,
Та щоб не впасти на дорозі,
Добути хліба і води.

Уже до всього люди звикли,
Та більше — до земних проваль...
Індуси — то народ великий,
Вони розвіють ще печаль.
І спалахне жива перлина —
Душі непереборна грань.
Зведеться до небес людина,
Забудучи про біль ридань.

З плечей могутніх скине втому,
Як щедра навесні трава...
В краю своєму — не чужому —
Повстане Індія жива.

РУКОСТИСКАННЯ У БЕРЛІНІ

Я пам'ятаю липень у Німеччині,
Тамтешні друзі привітали нас.
Ми спільно банк
задумали відкрити,
Щоб Україна мала там гніздов'я.
З програмою пан Штраус виступав,
І виклав її щиро, достеменно,
Щоб банк в краю чужому
Не став банкрутом випадково.

Події розгортались якнайкраще,
Як кажуть, від порога нам стелили
Та щедро і гостинно зустрічали,
Щоб ми душею скорше відкривались
І не шукали журавля у небі.

А ми Берлін уважно розглядали,
Щоб уявити, де ж гніздов'я наше,
Де промінь той,
що спалахне в Європі —
І принесе надію в Україну.

Настав нарешті
день рукостискання,
Довір’я на долонях засвітилось,
В’язалося зі словом
добре слово
І скріплювалось розумом і серцем.

Тож нині, вже на відстані доріг,
Мені канали у Берліні світять,
Дерева зелен-віття простягають;
А я ще відчуваю руку дружби
І чую щире слово привітання,
Що там і наша праця вкорінилась,
А де коріння —
там життя і люди.

ЧАСНИКОВИЙ ДИМ

Жартівливе

Готель "Савойя"
в Цюріху один,
А в ресторані — часниковий дим.
Зійшлися в ньому друзі — не одні,
Та всі були пригнічено сумні.
Хоч і по чарці випили за всіх,
Та раптом вибухнув
застольний сміх.
Дали нам на закуску гусачка,
До нього ж —
повну миску часника.
Він аж димів та очі виїдав,
І кожен часто сльози витирав.
Часник швейцарський
справу вже зробив:
Колег, здається, вмить протверезив.

НІЦЦА

Правда і жарт

Джон Кенні —
як володар фірми справжній —
Зібрав усіх своїх працівників:
Насправді ж то було
засідання правління.
І вийшло недоречно, трохи смішно.

Пол Девіс висловив
свою незгоду —
Суворо, скупо оцінив затію
І все, що вже звершилось,
Та все ж він покладав надії світові
На плани міжконтинентальні.
Дивився більше в перспективу Ніцци —
І кожна фірма виростала спрутом,
Якими сам Пол Девіс володів,
Щоправда, в планах
міжконтинентальних.

КОПЕНГАГЕН

Копенгаген, Копенгаген —
північніше від Києва мого,
Копенгаген, Копенгаген —
на заході від Києва мого.
Надворі сльотá і погода зимна,
Та все це не завадить у роботі,
Є слово “бізнес” у людській турботі,
І в Копенгагені воно
зустріло нас,
Такий напружений,
далекосяжний час.
І Копенгаген подихом весни
Контракти наші миттю підписав,
Забувши про морські холодні сни,
Нам добровісні засвітив надії —
То все людське
У нашій дружбі діє.

ПЕРШИЙ ПАСАЖИР

В Мадриді рядовим ти був,
Але в аеропорту Мадрида
Тебе секюрите не обминув.
Взяли тебе на обшук
і на допит,
Неначе всі вони вершили долю.

І твій зелений чемодан —
Уже в чужих руках.
Тобі пришили всі гріхи на світі,
Та очі твої чесні і відкриті,
Душа мов крапля чистої води,
А це вже трохи далі від біди.

Все достовірно —
паспорт і білет,
Іспанки провели тебе на злет.
Ти першим був — і залишився
ним,
Як пасажир під номером один.
Пробачення ж ніхто не попросив,

Тому щасти тобі —
з води, з роси.
Ще буде злет, посадка і земля,
А ми тебе вітаєм звіддаля:
Щоб ти завжди був першим
і в житті,
Тоді й душа квітує в доброті.

КОНТРАКТ

Вони трудились до знемоги,
Доби не вистачало знов,
Щоб підписати наш контракт,
Не відступаючи надовше.
І кожна мить, немов душа,
Була напружена до краю,
Як боротьба і розуму, і слова,
І принципів життєвих та людських.

Вже Копенгаген засинав під небом,
А в нашій мужній банківській
команді
Ніхто не відчував і краплі втоми,
Робота ще наснаги додавала.
А ось і дзвоник докотився зранку,
То сповіщав директор генеральний,
Що ми не відступили ні на крок,
І вже до перемоги зовсім близько,
Ще мить — і звершаться людські
жадання:

Підписаний контракт везем додому,
Щоб власні танкери в країні
будувати.

Та вдома лиш допишемо поему,
Вона для нас — першочергова справа.
А нині ми закінчим тимчасово,
Щоб на літак завчасно поспішити.

ЛІТАК КИЇВ— ГЕЛЬСІНКІ

Усмішка

Фінни, фінни,
для знайомства
Подали б ви нам води.
Пам'ять — то життєва
мудрість,
Жаль, працює не завжди.
Ще ж до Гельсінкі далеко,
І поволі плине час.
Та красуня стюардеса
І не думає про нас.
Хоч і поруч походжає,
Та у мріях — про своє.
Може, треба нагадати,
Що в людини спрага є.
Що душа в життєвій скруті
Мовчкома зачахне вмить...
Як на зло, не знаю мови,
Щоб води хоч попросить.
Я тоді до жарту вдався:
— Хоч небесна пташка ти,

Порятуй від смерті душу —
Принеси ковток води. —
Спалахнула раптом птиця,
Стрепенулася крильми...

І красуням треба жити,
Наче люди між людьми.

ВІТЕР З БАЙКАЛУ

Сибірські ночі — мов пітьма.
Здається, в небі зір нема.
В Саянах вітер-льодовик,
Та я немов до нього звик.

В шаленім гомоні вітрів
Байкалу берег я зустрів.
Тайгу відчули ми сповна,
Сибір — сувора сторона.
Тут перемелеться дотла
Не тільки дерево — скала.

Наш ризикований політ
Відкрив очам незнаний світ.
У мужніх, мовчазних мужчин,
Що звикли до людських сивин,
Що знають подих блискавиць,
Щоб перед ним не падать ниць, —
На цій землі їх добрий слід
І шлях аж на Далекий Схід.

СЕВІЛЬЯ

Севілья — красуня з Бразилії —
В любові, як квітка, цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.
Красою усіх чарувала
Під небом південних заграв,
Як пташка, до світу співала,
За неї усе б я віддав.

Севілья, Севілья,
Севілья — чарівне жіноче ім’я.
Севілья, Севілья,
Севілья — відрада моя!

У танцях палких карнавальних
Завжди тільки першою була.
І в зустрічах пізніх та ранніх,
Як свято, любов берегла.
Севілья — красуня з Бразилії —
Як квітка, в любові цвіла,
В житті не шукала ідилії,
Веселої вдачі була.

МАДРИД

У небі зорі мерехтіли,
Не знаючи земних турбот,
А ми в Іспанію летіли,
Де не зустрів нас Дон Кіхот.
Мадрид світився вже вогнями
І таємничий був здаля.
Земля виднілася під нами,
І кликала чужа земля.

Іспанія!
Високе небо — то Іспанія.
Іспанія!
Гаряче сонце — то Іспанія.
Іспанія!
Ми ще згадаємо Іспанію.
Іспаніє,
Тобою сповнена душа!

Хвилює серце, мов корида,
Земний і неповторний рай.

Ми не натішились Мадридом,
А вже співаємо «прощай».
І лиш земля аеродрому
Відлуння чула під крилом.
Колись Іспанію знайому
Ми ще згадаємо добром.

КОРІННЯ СУОМІ

Я все це бачив, здається,
І соснам співав осанну...
А хмари, немов суденця,
Напевне, пливуть з океану.

Країна озер і сосен —
З ласкавим ім'ям Суомі...
Ліси та озерна просинь
З дитинства мені знайомі.
Ще квітень лютує вітрами
І сніжно в небеснім огромі,
Та ходить весна між борами,
А сосни — то сни Суомі.

Земля, мов твердь, тут кам'яниста,
Вода тут не точить каміння.
Тут вітер викреше іскру,
Та як виживає коріння?

ПАРИЖ КАШТАНОВИЙ

Каштани, каштани, каштани,
В Парижі ви також каштани.
Каштани, каштани, каштани,
І тут, наче вдома, ви з нами.

Каштани, каштани, каштани,
Ви нас восени зустрічали.
І з вами, каштани, каштани,
Поля Єлисейські рідніші нам
стали.

ШИЛА

Світився місяць нам на Майні,
І ніч, мов зорями, цвіла.
Там у турецькім ресторані
Вечерять Шила подала.

Ах, Шила, Шила, Шила,
Ти би з Україною назавжди
подружила.
Твої карі очі
І брови дівочі
Нашу б Роксолану
Не ввели в оману.

Твій ніжний погляд — щира ласка,
Хоч мрієш, певно, про своє...
Турчанко, ти сама, мов казка,
Що вмить реальністю стає.

ГРЕЦЬКА ОДІССЕЯ

В Афінах я, хоча не Одіссей,
Та Грецію для себе відкриваю.
Вона ж назустріч крізь віки несе
Живучу мудрість еллінського краю.

Тут море грає барвами всіма,
Змиває давню і спекотну втому,
Воно життя у греків обійма
І до рибальського заходить дому.

Біляве місто... Наче у фаті,
На берег моря вийшла наречена.
Мов білий корабель, пливе у висоті,
Де небо пам'ятає плин ковчега.

До моря ми прийшли від суєти,
Та не забули про земні Афіни.
Сповна я випив чашу самоти,
А в серці чую ласку України.

В Афінах я, хоча не Одіссей,
Красу життя для себе відкриваю.
Вона ж назустріч крізь віки несе
Живучу древність еллінського краю.

НА СПОГАД

Вино французьке
                    душу сколихнуло
У вересневім парку — в Нью-Джерсі.
Солоним вітром, як життям, війнуло,
Стояла осінь в сонячній красі.

І мріялось душі про видноколи,
Щоб ластівкою в небесах літать,
Щоб обійняти високості й доли,
Собі і світу щастя побажать.

НАМИСТО

Французи на березі Сени,
Мелодія горнеться до зорі.
Та прилинув голос до мене
Вітром, скупаним у Дніпрі.

Вежа Ейфеля світиться
людям,
Як намисто, вогнями горить.
Хто побачить її — полюбить,
Незабутня паризька мить.
Паризька мить...

НА БЕРЕЗІ АТЛАНТИКИ

На Заході далекому,
В англійській стороні,
На щастя, довелося
Побути і мені.

На березі Атлантики
Я з друзями стояв
І вітру атлантичного
На добру згадку взяв.
А море закипало —
Змішався шторм і штиль,
І небо гомоніло
Живим прибоєм хвиль.

Лише мовчали скелі,
І думалось мені,
Що так любов нуртує
В душі моїй на дні.

На гостинець дітям

Бажаю вам щастя,
Бажаю здоров'я,
Щоб радістю повнились
ваші серця!
Бажаю вам, друзі,
щасливої долі,
Нехай процвіта
Україна моя!

РОЗМОВА З ДОНЬКОЮ

Сьогодні повен місяць,
наче колесо,
Та все ж мовчить,
не подає і голосу.
А кажуть, татку, місяць
розмовляє
І не завжди він колесом буває.

М'ЯЧИК, ЩО ДИВИТЬСЯ

Ти куди, мій м'ячику, ти куди?
Загубились у траві твої сліди.
Більше я тебе не відпущу —
Від роси намокнеш ти чи дощу.
Краще я до сонечка підніму —
І побачиш ти всю красу земну.

ПОЧАСТУНОК ЯБЛУНІ

В саду вже яблука доспілі —
Червонобокі, стужавілі.
І я до яблуні іду —
Частує всіх вона в саду.

ОЛІВЕЦЬ-ХУДОЖНИК

Папером ходить олівець
То навскоси, то навпростець.
При сонечку чи при негоді
Малює він собі, та й годі.

Ось дім наш, поле і ріка
Тече блакитна і стрімка.
Та ще і світиться до дна,
А в річці неба яснина.
Олівець-художник.

Малюй, олівчику, дерзай —
Це наш чудовий рідний край.
Він зроду славиться садами
І почастує всіх плодами.

ЛЕЛЕЧА ПІСНЯ

У лелеки власна пісня,
Хоч земля його — Полісся.
Щовесни він прилітає
І живе у нашім краї.

Мій лелеко-лелеченько,
Вернись у рідний край,
Неси тепло здалеченька
І нас не забувай.

Тут і небо, і дорога,
І ріка тече розлога.
Тут знаходить кожна птиця
Щось поїсти і напиться.

Тут батьки і діти знають:
Лелечата ж виростають.
Тут і ми — крилаті діти —
На землі вчимося жити.

ЗОРЯ — ТО ПЛАНЕТА ЖИТТЯ

Засвічує місто вогні,
Яснішає в кожному домі.
Ще й зорі зоріють мені,
Оті, що душі невідомі.

Зоря — то планета життя,
Що вабить завжди мої очі...
Тому і думки, і чуття
Вирують, не сплять до півночі.

ПЕЛЮСТКА НЕБА

Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє довкруг Україна.

Поміж вербами сива ріка
Разом з небом і сонце купає.
І школярська ласкава рука,
Мов пелюсточку, гілку торкає.

Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу від криниці.
А без тебе збідніє наш край,
Засумують і люди, і птиці.

ДОЧЦІ ЯРИНЦІ В ДИТИНСТВІ

Усі малі — цікаві діти,
Вони уміють краще жити,
Батьків навчають — не журитись,
Довкруг уважно роздивитись.

Бо ж не таке життя печальне,
Коли є слово привітальне,
Коли воно звучить весною
Та березневою струною.

Така і в нас росте Яринка —
Своя у хаті веселинка.
Вона ще пташеня безкриле,
Та вже розумне, щире, миле.
До сонця руки простягає
І навіть з небом розмовляє.

Таке дитяче жартування,
А для батьків — живе втішання.
Тому я щиро привітаю,
Весни Яринці побажаю:

Щоб обминали всі недуги,
Щоб не було в житті наруги,
Щоб і теперішнє, й майбутнє
Було для неї незабутнє.

Та щоб збувалися в надії
Усі людські високі мрії.
Такі від березня вітання
Та ще від серця побажання.

КІТ РУДИЙ

В лісі на галявині —
Сонячна пора.
Кіт рудий з-під явора
Скоса позира
На пташок у вітах,
Тільки все дарма —
Хоче кіт злетіти,
А крилець нема!

Кіт рудий, кіт рудий,
Ти до лісу не ходи,
Вмийся лапкою лишень
Та й лови собі мишей.
Кіт рудий, кіт рудий,
Ти до лісу не ходи,
Щоб не сталося біди,
Обійди!

Моститься під кущиком
І засне ось-ось...

Наче з цепу спущений,
Мчить у сон Барбос.
Мить — аж стовбур гнеться!
До пташок летить,
Гордо з піднебесся
Позирає кіт!

ДЗВІН ЖИТТЯ

Вереснева, смаглява пора,
Наче небо, прозориться днина.
І до школи біжить дітвора,
Веселіє моя Україна.
Земле рідна, колиско життя,
Ти моє чебрецеве дихання.
Тут під сонцем розквітли чуття,
Як під серцем квітують жадання.

Для мене добрий сміх — то дзвін життя,
Щоб усміхались мати і дитя.
Для мене сміх — то чисте джерело,
Щоб веселіше у житті було.
І, звісно, сміх — то наша доброта,
Нехай світліють душі і літа.

Поміж вербами сива ріка
Разом з небом і сонце купає.
І школярська ласкава рука,
Мов пелюсточку, гілку торкає.
Як життя, ти мужній і зростай,
Я ж води принесу від криниці.
А без тебе збідніє наш край,
Засумують і люди, і птиці.

АРТЕК

Тут, біля моря, у теплі,
На кримській сонячній землі,
Тут подружилися вони,
Мов птахи, доньки і сини.

Як моря сріблясту блакить,
Що з ночі квітне і яскрить,
Мов неба сяюча яса,
Мов радості жива сльоза.

Артек, Артек зріднив їх назавжди,
Мов краплі чистої води,
І віру всім подарував,
Як віковічну зелень трав.
Артек, Артек — республіка життя,
Розцвіття мрій, думок, чуття...
Вінець свободи і пісень,
Що наближа прийдешній день.

Минеться літо і зима,
Розвіється нічна пітьма,

І в мирний чи в тривожний час
Артек згадається не раз.

Та в пам'яті у дітвори
Лишились відсвіти зорі,
Що вже не згаснуть у світах,
Як слово дружби на вустах.

ЛІТО-ЛІТЕЧКО

Червень — росами червіньковий,
Вже збудились і поле, і ліс...
Ген іскриться луг світанковий,
Наче бризки щасливих сліз.

Пахне літо всім різноцвіттям,
Легко дихати в ріднім краю.
А дерева — і листям, і віттям
Наче скроплюють душу мою.

Літо-літечко прийшло,
Все довкола зацвіло.
Пахне зблизька і здаля
Рідна матінка-земля!

Тут з природою можна злитись,
Щоб шукали в зеленій імлі...
А стаєш, як прадавній витязь,
На сторожі коло землі.

Річка стишена і дорога,
Кожне слово, мов рідне дитя.
Та не гасне в душі тривога —
За людей, за добро, за життя.

РОМАШКА І РАЙДУГА

Взяла ромашку — квітку долі,
Що ти мені подарував.
І вмить, як є — на видноколі,
Заграла райдуга між трав.

Ромашка, наче райдуга,
Розквітла серед літа,
Весела, як веселочка,
І в небі розповита.

Я ще назву її веселка —
Ту райдугу, що в небокраї...
Під нею пролетів лелека,
І з річки воду набирає.

Душі моєї хвилювання

Зоря — то планета життя,
Що вабить завжди
мої очі...
Тому і думки, і чуття
Вирують, не сплять
до півночі.

МУДРІСТЬ ЛЮБОВІ

Силенна сила
мудрості потрібна,
Щоб жінку гарну
полюбить навіки.

МОЯ ПРИСВЯТА

Несе Галя воду,
коромисло гнеться...
З народної пісні

І Галя, і Галинка, і Галина,
Як добре, що у мене ти одна...
Така в моєму серці Україна,
Як і моя поліська сторона.

Я чую звіддаля твій подих кожний,
Віддам тобі, як пісню, почуття,
З тобою поруч я — непереможний
І знов долаю труднощі життя.

Душа немов оновлена любов'ю,
Вона лиш порятує від біди...
І знову я вчарований тобою —
На вічність,
На щодень
І назавжди.

ЗНОВУ КАЛИНА ЦВІТЕ

Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна,
Знов скажу я про те,
Що ти — вічно кохана.

Ти — надія життя
У розповному цвіті.
І твої почуття
У моїх розповиті.

Кожний задум зверши,
Як життєві бажання...
Ти — підмога душі,
Моє щире дихання.

Ти — найперша весна,
Та, що вітром із поля.
Ти — назавжди одна,
Моя пісня і доля.

Ми з тобою — одні
У житті і в любові.
Всі трудноти земні
В наших думах, у слові.

Напливають думки,
Наче збурена повінь...
Тільки ти крізь віки,
Як провісницький промінь.

Все, що в серці святе,
Що в душі як осанна...
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна.

ДО ЗАПОВІДАНОГО ДВОРУ

Та мить — як дивовижне диво
Явилось у сосновім лісі.
Всі зорі небо засвітило,
І все відлунювало в пісні.
Вони, мов лазар,
розтинали
Імлу холодну і нічну...
А я додому йшов помалу
І думку ніс, мов новину.

БЕРІЗКА

Білокора, ніжна
До клена нахилилась,
Тихо шепотіла,
Наче засмутилась.
Листя облетіло
І з дощами впало,
А біленьке тіло
Захисту благало.

СВЯТКОВА ЗУСТРІЧ ЛІСОВА

Антону

Зимовий день.
Морозець, мов коваль,
Кує невтомно срібляні підкови...
Біліє перед нами чиста даль,
І ліс дарує знов свої обнови.

Під шатами його
розмову поведем,
Хоч звісно, що серцям не буде
жарко.
А на закуску щось таки знайдем:
Капусти, огірка та сала шкварку.

КРИМСЬКИЙ ТРИПТИХ

У Севастополі

Я сюди ще не раз вертатиму,
Так було, певне, звіку-віків.
Севастополю славу співатиму,
Як безсмертю синів та батьків.

ДВОКРИЛЛЯ

Історія і Чорне море —
Слов'янських наших
Два крила.
І кожне по собі суворе,
А разом — твердь, земля,
скала.

НАД МОРЕМ

Постою над морем посивілим,
Тільки думку думаю одну:
Що коли залишусь тут безсилим,
То у моря сили зачерпну.

ГАЛЯ-ГАЛИНКА

З'явилася ти в моїм житті, як диво,
Як щастя, що вирує через край.
Мене у всесвіт молодість водила,
А ти прийшла у серце, як розмай.

Галя, Галинка, Галина.
Це щастя, що у мене ти одна.
Така в моєму серці Україна,
Як і моя поліська сторона.

Я чую твій, кохана, подих кожний,
І дам тобі я пісню, почуття.
З тобою поруч я непереможний,
І знов долаю труднощі життя.

Душа моя оновлена любов'ю,
Вона мене рятує із біди.
І знов я зачарований тобою
На вічність, на щодень і назавжди.

МИ ЗНАЛИ ТРУД І МОЗОЛІ

22 січня 1998 року разом
з космонавтом Леонідом Каденюком
ми поклали квіти до пам'ятника
Сергію Корольову в Житомирі

Я знову згадую і знову,
І думи аж бринять ладком,
Як ніжні квіти Корольову
Несли ми вдвох з Каденюком.

Злітав у небо кожен голос,
Його ловила сиза вись.
А в квітах тих — душа і космос
Уже надіями зрослись.

То зроду зоряне жадання
Будила звага неземна,
То посилала нам вітання
Поліська отча сторона.

Шевченкова пророча правда
Творила свій одвічний шлях.

А поруч доля космонавта
Озвалась мужністю в серцях.

Двадцятого сторіччя діти...
Ми знали труд і мозолі.
А десь чекають нас орбіти,
Щоб ми знайшли їх на Землі.

ЛЮДИНА – СКРИПКА

Людина — скрипка,
що звучить завжди,
Людина — то мелодія,
яка ніколи не затихне...
Так світ очей звикає до води,
Я вірю, так до музики
тривожний Всесвіт звикне.

НЕБЕСНИЙ РУШНИК

На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне димком і медом,
І молодик, як господар,
в дозорі.

Він стоїть на сторожі любові,
Що, либонь, і йому не чужа.
Тож віддам я пошану свою
рушникові,
Де любов — то небесна душа.

На рушнику вечірнього неба
Замерехтіли виткані зорі.
А вечір пахне димком і медом,
І молодик, як господар,
в дозорі.

СТОЯТЬ НА РЕЙДІ КОРАБЛІ

Стоять на рейді кораблі,
А чайки кличуть в море.
Цілуй, цілуй, цілуй її,
Допоки світять зорі.

Покличе море моряка,
Коли прийде світанок.
Цілуй, цілуй, цілуй її,
Бо скоро буде ранок.

Дівчина в море проведе
Його у путь далеку,
А по весні вернеться він, —
І прилетять лелеки.

СПОГАДИ ПРО ДНІПРО

Горів весь захід над Дніпром,
Неначе ватра на узліссі,
А ми встрічалися гуртом
У тім липневім лісі.

Тепер я з вами на Дніпрі
Гойдаю хвилі голубі,
А біля нас снують дніпрянки,
Як чорноокії циганки.

А в небі місяць молодий
Козацькі вуса підкрутив.
І весь Дніпро в огнях горів,
Та я це місто полюбив.

Я народився в літні дні
На берегах Славутича.
І тут історія моя,
Як хвиля сивого Дніпра.

ПЛАНЕТА МОЇХ НАДІЙ

Засвічує місто вогні, —
Світлішає в кожному домі.
Ще й зорі зоріють мені,
Оті, що душі невідомі.

До світла стежина, стежина,
Дорога до світла, до світла...
Немов Україна, немов Україна
І в небі розквітла.

Зоря — то планета життя,
Що вабить завжди мої очі...
Тому і думки, і чуття
Вирують, не сплять до півночі.

Квітує прозориста ніч,
Узявши красу мого краю.
Полину я зорям навстріч —
І небо своє розгадаю.

НЕРОЗГАДАНІ СНИ

Сповитки туманів на долині —
І від того ліс і поле сині.
А трава, неначе кришталева,
І до неї горнуться дерева.

Трава блищить росою,
Під сонцем виграє,
Чарує всіх красою,
Наснаги додає.
То наше поле рідне —
Мов доля всіх століть...
І небо, що погідне,
На обріях стоїть.

Там, у сивім сонці і в тумані,
По лугівках бродять сни рахманні.
І сказала мудра наша мати:
“Ти їх, синку, встигнеш розгадати”.

ВОНА ЦИГАРКОЮ НЕ СМАЛИТЬ

Вона цигаркою не смалить —
Брюнетка дивної краси.
Такої слави їй замало,
В обійми юнку попроси.

Вона палає без вогню,
Чарує вродою серця
І будить піснею весну,
В очах вимріює сонця!

Не будь сміливим надто, хлопче,
Коли смуглянці йдеш настріч,
Заглянь на мить у карі очі —
З коханням будеш віч-на-віч.

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

Про гроші, кажуть, можна “симфонію”
складать,
А я про гроші пісню вам хочу заспівать.
Сказав мудрець: “Багатство і розум —
Божий дар”.
Ім’я його відкрию вам — це Світу Володар!

Не в грошах щастя, а щастя в щасті.
А буде щастя, будуть і гроші.
Щастя — у щасті, у щасті — гроші!
Добра вам зичу, люди хороші!

Є “вимучені” гроші, бувають і “легкі”,
Та якщо їх багато, які ж вони тяжкі.
Сказав мудрець: “З грошима не треба
загравать.
У банку, а не в банці потрібно їх тримать”.

Хто прагне тільки брати, той впертий, мов осел.
Вмій трохи віддавати, бо заберуть усе.
Фінанси — річ хороша, про це нема питань,
Та важливіш за гроші духовний капітал.

КАЛИНА

Травень — місяць любові — дарувала
весна,
Твоє серце здолав, як велику повінь,
І у світ я розніс той весняний твій
промінь.
Моя доля людська — то Галина моя.

Знову літо прийде,
Знов калина цвіте,
Знов духмяна, духмяна,
Своїх діток збере
На весільний наш ранок.

Ти — берізка моя, ти — подруга моя,
Ти — дружина моя, а без тебе — недуга.
Я — надія твоя, твого серця опора,
І ніхто у житті розлучити не зможе.

СРІБНА ТОПОЛИНА

Срібна тополино, чом така сумна?
Вже не за горами молода весна.
То для всіх жадана зоряна пора,
Вітер срібнокрилий прилетить з Дніпра.

Зашуми, тополе-тополино,
Під моїм засмученим вікном,
Душу привітай, немов дитину,
Зелен-віттям, цвітом і добром.

Зацілує віття, щоб і лист воскрес,
Щоб здіймалась крона стрімко до небес,
Щоб несла ту радість птиця на крилі,
Наче пісню-долю рідної землі.

ДІВКА-ЛИХОДІЙКА

Любив собі пан дівчину,
Вона ж його не любила.
Дарував він їй прикраси,
Вона їх носила.
Дівка наїдалась та ще напивалась,
І плелась собі до хати хлопця
пригортати.

Що то за дівчина, що пана дурила,
Чистила кишеньки, бо він
багатенький.

Якось пан цей розгнівився —
Узяв собі та й напився.
Геть з очей моїх, кохана, —
В тобі помилився.
Дівчина збагнула, сльозу
проковтнула.
Вже багатства їй не бачить —
он що воно
значить.

То ж шануй, панове, прошу,
Свою гордість, мов жар-птицю,
Та за свої круті гроші
Не хапай спідницю.
Дівка вередлива дурником
зробила
І, забравши гроші й злото, пана
розорила.

ПІСНЕ МОЯ ЗОРЯНА

Будь мені розрадою,
        пісне моя зоряна,
Почуттями, мріями
        звіку розпросторена.
Будь мені краплиною,
        що снагою сповнена,
Що в дорозі стомлена,
        а в душі оновлена.

У трудах і труднощах
        будь мені підмогою,
А в розлуці з друзями
        стань мені дорогою.
Будь мені дружиною,
        вірна моя суджена,
Що весела в радощах,
        а в печалях — стужена.

Будь мені коханою,
        будь мені веснянкою,

Серед літа-щебету —
пташкою вівсянкою.
Будь моєю долею,
звіку розпросторена,
Будь мені розрадою,
пісне моя зоряна.

КАТЕРИНА

В неї брови чорні, очі голубі
Спалахом любові світяться тобі.
В серці запалала неземна зоря,
Наче Катерина юна з "Кобзаря".

Катерина, Катерина,
Катериночка...
Катерина, Катерина,
Україночка.

Усмішка яскрава, лагідна душа
Вабить, серце крає квітом спориша.
І краса дівоча сяє, не згаса,
Наче Катерина юна з "Кобзаря".

Щиро покохала, душу віддала,
Бо любов дівочу стримать не змогла.
Пісня ніжно лине і веселка гра,
Наче Катерина юна з "Кобзаря".

Оберіг пам'яті

По краплі засвічу красу –
І стане ще світліше в світі,
Її ж, мов серце, пронесу
В однім довічнім заповіті.

БАЖАННЯ

Звари мені борщу,
Дай ложку дерев'яну —
Лиш не тоді,
Коли недугою
Прикутий я до ліжка,
А тоді, коли весною
Сад розбудять солов'ї
І піснями зацілують
Літечка твої й мої.

ПАМ'ЯТЬ — ПТАХА МОЯ

Білі ромашки, зелена трава,
Тут моя пам'ять — мов птаха жива,
Все в ній до краплі за мить ожило,
Як українського неба тепло.
Наче в дитинстві, я прагнув знаття,
Щоб відкривать блискавиці життя.
Знати самому, що в ніч грозову
Я, мов трава на лугівці, живу.
Тут набирався я сили й тепла,
Тут, мов ромен, і душа зацвіла.
І відкривалась мені таїна,
Що незнищенна моя сторона.
Я ж — тільки птаха на древі її,
Тож і вітають мене солов'ї.

РОСИ ЧЕРВІНЬКОВІ

Червень — росами червіньковий,
Вже збудились і поле, і ліс...
Ген іскриться луг світанковий,
Наче бризки щасливих сліз.

Пахне літо всім різноцвіттям,
Легко дихати в ріднім краю.
А дерева — і листям, і віттям
Наче скроплюють душу мою.

Тут з природою можна злитись,
Щоб шукали в зеленій імлі...
А стаєш, як прадавній витязь,
На сторожі коло землі.

Річка стишена і дорога,
Кожне слово, мов рідне дитя,
Та не гасне в душі тривога —
За людей,
за добро,
за життя.

ТРАВНЕВА СПОВІДЬ

Співали в травні солов'ї,
І ми їх слухали до ранку...
Збентежені думки мої
Лягли на землю-полісянку.
Білів туман у сивині,
І не ховав свого я болю.
Снувались роздуми сумні,
Що ми розлучені з тобою.

Забуду співи солов'я,
І радість на вітрах загине.
Повір і знай, без тебе я
Не піднімусь на верховини.
Та й сам я — вітер без мети,
Колючий, мов гілки ожини,
Народжений для самоти
І недосяжний для дружини.

І що без тебе ця весна,
Немов загублена підкова,

Немов обірвана струна
Мого обпаленого слова.

Хоч любий образ у мені,
І ти в уяві, мов ікона,
Та затужила в глибині
Душа, як птаха безборонна.

БЕРЕЗНЕВА ЗАМЕТІЛЬ

Раптова березнева заметіль
У гості завітала на прощання —
Сипнула щедрим снігом звідусіль,
Мов знала, що снага її остання.

І тихо-легко слалась на поля,
Даруючи свої білясті мрева...
Та вже весною дихала земля
І набухали соками дерева.

Летюча мить у сніжного життя,
І тільки зроду вічне проростання.
Так і людські нестримні почуття
Віщують нам і зустріч, і прощання.

ТРИ ВЕСНИ

Три весни, три весни, три весни
У життя моє разом прийшли
І крізь грозяні ночі і сни
Три весни у трицвіт зацвіли.

Найперші проліски весни
В обіймах сонця і блакиті
Коханим радість принесли —
І потепліло в цьому світі.

Кожна мала свої кольори
І цвіла, мов дівча на порі.
Сонце всім дарувало тепло —
Кожній сонячно, світло було.

В барвінковім — уріднім краю
Обнімали ми землю свою.
Я, і сонце, і третя весна,
Та, що в серці назавжди одна.

І ЗНОВУ В СЕРЦІ РОЗЦВІЛА ЛЮБОВ

І знову в серці розцвіла любов…
Як я жила без тебе — не збагну,
Чекала долю з трепетом у серці,
З’явився ти — і розбудив весну.
Моє кохання у тобі озветься…
Та перша зустріч в пам’яті моїй
В душі травнево-радісно зоріє,
Ти полонила поглядом надій,
Здійснила сподівання й мої мрії.

І знову в серці розцвіла любов…
Вона, мов сонце, душу зігріває.
До тебе в мріях лину знов і знов —
І щастя більшого в житті немає.

Щодня чекаю зустрічей твоїх,
Так мрію заглянути в твої очі.
Моя любов до тебе — в сто доріг,
З тобою хочу бути дні і ночі.
До тебе я, кохана, знов лечу
На крилах ясних, вірно-лебединих,
Любов я нашу щастям освічу,
Ти знай, що на землі лиш ми єдині.

ТЕРЕН ЦВІТЕ

Терен цвіте... І дорога, дорога
терниста
Знов і знов пригадалась мені.
Тільки зізнаюсь: душа моя чиста,
Наче вода на стрімкій бистрині.

Я поспішаю встигнути всюди,
Тільки короткий мій час і вік...
Думаю, скажуть ще совісні люди:
“Жив поруч з нами сіяч, трудівник!”

Терен цвіте, терен цвіте.

КВІТКОВЕ ПРОЗРІННЯ

Мій друг — квітневий
легкокрилий вітер —
Всю ніч немов наспівував пісні.
В дворі лікарні, розплітавши віти,
Він про весну нагадував мені.

А вранці він таки угомонився,
Награвся та навіявся всуціль...
І я на деревця в вікно дивився,
Долаючи недуги щемний біль.

Недуга ж пропікала моє тіло,
У скроні стукотіла молотком.
Та я тримався, хоч і неуміло,
І лікували всі мене гуртом.

Тоді згадались мамині рецепти,
Її житейські ліки і чуття.
І додавались оцету "проценти",
Щоб я скоріш вертався до життя.

Перетерпів, і, витримавши болі,
Зі мною настраждалась і сім'я...
А вітер квітня, що шугав на волі,
Забув, що другом залишаюсь я.

ПЛАКАЛА БЕРІЗКА

Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза по листі.
Наче кров із рани, — боляче дивиться,
Плакала берізка — ніжна, білолиця.

Берізка плакала, плакала, плакала,
А сльози капали, капали, капали.
Берізка плакала, неначе дівчина,
Берізка плакала, напевно, з відчаю.

Що то за людина, що то за родина?
В небі і над лісом почорніла днина.
Гострий дзвін сокири пролунав до болю,
А душа прощалась з вічною любов'ю.

Плакала берізка у квітневім лісі,
З неї сік точився, як сльоза, по листі.
Наче кров із рани, — боляче дивиться,
Плакала берізка — ніжна, білолиця.

НЕ ВТРАЧАЙ ВЕСНУ

Рано-вранці, до схід сонця
Зозуля кувала —
Довгі роки життя людям
Щедро дарувала.
Ой зозуле, пташко рідна,
Мабуть, дуже ти самітня,
То поклич же солов'я —
Найкращого скрипаля.

Прокидайся, чоловіче!
Не проспи весну-красну!
Бо цю дивну пору року
Гріх не бачить наяву.
Все життя кругом вирує,
Радість серце обійма,
Йде до нас весна-красна:
Все в природі ожива!

Соловейко враз затьохкав
Серед птиць на всі лади,

Горобців він розполохав,
Ще й ворону розбудив!
Гул у лісі наростав —
Вже пташиний світ не спав.
У веселім хороводі
Світ навколо закружляв.

ЧАРІВНА МИТЬ

Та мить була неждане диво —
З'явилась ти в сосновім лісі.
І небо зорі засвітило,
Бо ти ішла, немов із пісні.

Сосновий ліс, сосновий ліс,
сосновий ліс
Мені любов, мені любов твою
приніс.
На мить з'явилась ти, як диво
неземне,
Люби мене, люби мене, люби
мене.

Моя любов — зоря незгасна,
П'янить, бентежить мені груди.
Неждану мить, святу й прекрасну,
Я вже ніколи не забуду.

ЛІТО

В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.

О духмяне, щедре літо —
Все у зелень перелито.
Там, кохана, ми з тобою
Щиро марили любов'ю
І, забувши про турботи,
Слухали пташині ноти.
Там життя мажорні гами
Їх співали ми вустами.

Нам здавалось, не пташина,
А співає синя днина,
Що під небом даленіє,
Що дарує нам надії.

В небо літнє, в небо чисте
Прагнуть сосни променисті
І зеленими гілками
Гомонять собі з вітрами.

ДІВЧА БУЛО УСМІХНЕНЕ

Дівча було усміхнене, грайливе,
Хоч виповнилось їй сімнадцять літ.
Попереду — життя широка нива
І хоч жорстокий, та звабливий світ.

Для неї ще не раз весна розквітне
Барвистими веселками обнов,
Нехай же світить небо дивоцвітне,
А на землі збувається любов.

Найперші проліски весни
В обіймах сонця і блакиті
Коханій радість принесли —
І потепліло в цьому світі.

Дівча було усміхнене, грайливе,
Хоч виповнилось їй сімнадцять літ.
Попереду — життя широка нива
І хоч жорстокий, та звабливий світ...

Літературно-художнє видання

МАТВІЄНКО ВОЛОДИМИР

ТВОРІТЬ УКРАЇНУ

Київ, Науково-виробниче підприємство
«Видавництво "Наукова думка"
НАН України», 2017

Редактори АЛЛА БЕЛЬДІЙ,
СВІТЛАНА НОТКІНА
Художній редактор РОМАН КАЛИШ
Художнє оформлення МАРИНИ ПАНАСЮК
Технічний редактор ТЕТЯНА БЕРЕЗЯК
Комп'ютерна верстка ТЕТЯНИ ЦЕНЦЕУС

На с. 000 використано
фотографії *І.Р. Алексеєнка*

Підп. до друку 00.00.2017. Формат 70×90/32.
Офс. друк. Папір крейдяний. Гарн. Палатіно.
Ум. друк. арк. 0,0. Ум. фарбо-відб. 0,0.
Тираж 10 000 прим. Зам. № 00—000

Оригінал-макет виготовлено
у НВП «Видавництво "Наукова думка"
НАН України».
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої
справи до Державного реєстру
ДК № 2440 від 15.03.2006 р.
01601 Київ 1, вул. Терещенківська, 3